

İSMAİL HAKKI ÇELİK

Yıldızlarla Hasbihal-2

Yaklaşık 100 yıldır süren uzay keşifleri

MANİFEST AYLI

5
YIL
DURUMU

Yıldızlarla Hasbihal-2

MAHMUT AÇIL

Yıldızlarla Hasbihal-2

MAHMUT AÇIL

YILDIZLARLA HASBİHAL-2

Copyright © Rehber Yayınları, 2009

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Ali BUDAK

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-975-6096-36-9
Yayın Numarası
37

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Mayıs 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Rehber Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.rehber yayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Takdim.....	9
Önsöz.....	16
Hamza'yı Gördün mü?	23
Masmavi Gök Kadar Derin Fâtıma	39
Vallahi Kurtuldum!	47
Zü's-Seyfeyn (İki Kılıçlı)	57
Gül Bahçesinde Bülbül Olmak.....	68
Kedicik Babası.....	77
Vahiy Kâtibi.....	84
Kumral Bir Atın Üzerindeydin!	89
Kur'ân Öğreticisi.....	98
Hurma Dalı Kılıç Oldu	105
İlk Selam	114
Anıların Koruduğu Adam	132
Meleklerin Yıkadığı Şehit	140
Suheyb-i Rûmî	145
Kutlu Göç.....	152
İstifâde Edilen Kaynaklar	159

“Gurbette gurbeti yaşayan,
okyanuslar ötesindeki söz ve
gönül sultanın(m)a...”

“Reh-i aşkında bî sabr ü şekîbim ya Resûlallah!
Seni her kim severse ben rakîbim ya Resûlallah!”

(Yâ Resûlallah senin aşkının yolunda ben sabırsız ve tahammülsüzüm.
Seni kim en çok seviyorsa aynı zamanda ben onun rakibiyim.)

“Kabul eyle civar-ı izzetinde çekmeyeyim gurbet
Bilirsin kendi şehrimde garîbim ya Resûlallah!”

(Ya Resûlallah, senin o güzel ikliminin içinde, yani çevrende bulunmama izin ver,
sana hasret kalmayayım. Biliyorsun ki ben kendi memleketimde garibim.)

(Nâzım)

TAKDİM

Hoş Geldin Gönlümüze

Annelerin Sultanı,
Sultanların annesi Hz. Amine,
Sen doğduğunda kulağına eğilmiştin ve:
“Her yaşayan ölür.” demiştin.

“Her yaşayan ölür,
Her yeni eskir.
Her yaşlı göçer,
Ve ben de öleceğim.

Fakat, Senin gibi temiz,
Senin gibi pak, senin gibi nurlu
Bir vekil bırakacağım için,
Adım asla ve asla ölmeyecek.”

...

“Levlake levlak, Lema halaktu’l eflak” buyurdu Yüce Mevla.

“Sen olmasaydın, Sen olmasaydın kâinatı yaratmazdım.”

Her şeyden evvel Senin Nurun yaratılmıştı Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!

O zaman ne levh-i mahfuz, ne kalem, ne cennet, ne cehennem, ne melek vardı.

Ne sema vardı, ne arz, ne de arş.

Güneş de yoktu, Ay da yoktu.

Etrafta ne insan dolaşıyordu, ne de cin.

Sadece Senin nurun vardı ve Senin nurunu yaratan Yüceler Yücesi Allah!

...

Yüce Mevla Hz. Âdem’i yaratmıştı.

Hiz. Âdem başını göklere kaldırdı ve baktı.

Arş-ı A’lâ’da bir Nur vardı her yeri saran.

Arş-ı A’lâ’da bir Nur vardı, gönülleri dolduran.

Arş-ı A’lâ’da bir Nur vardı, adı Ahmet!

“Ya Rab!” dedi Hiz. Âdem merakla!

“Ya Rab! Bu Nur da neyin nesidir?”

“Bu” dedi Yüceler Yücesi Mevla.

“Bu, senin zürriyetinden bir Peygamberin nurudur ki,

O’nun adı göklerde Ahmet, yerlerde ise Muhammed’dir.

Eğer O olmasaydı seni yaratmazdım.
Eğer O olmasaydı kâinatı yaratmazdım.
Eğer O olmasaydı âlemleri yaratmazdım.

...

Ve yeryüzünün karanlığına son verecek bir ışık geliyor.
Herkes Seni anlatıyor,
Herkes Seni konuşuyor.
Herkes Seni muştuluyor birbirine,
Herkes Senin kâinatı ne zaman şereflendireceğini me-
rak ediyordu.

Ve müjde dolu akisler var her tarafta.

“Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) gelecek” diyorlar...

Mazlumun âhı dinecek,

“Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) gelecek” diyorlar...

Zalimin zulmü bitecek,

“Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) gelecek” diyorlar...

“Karanlıklar son bulacak.”

“Muhammed gelecek!” diyorlar...

Her yer aydınlanacak...

O'nun Nuru bir kandil gibi insanlık semasına asılacak...

“Muhammed gelecek!” diyorlar...

Aman gecikmeyin,

“Hemen koşun O'na, bütünleşin O'nun ruhuyla, nu-
ruyla...”

...

Duygular karanlık, düşünceler bulanık...

Bakışlar baygın, davranışlar çirkin, ruhlar soluk...

Ve Yüceler Yücesi Mevla buyurdu Kutsal Kitabında;

“Engin bir denizdeki yoğun karanlıklar gibi ki, onu dalga üstüne dalga kaplıyor; üstünde de bulut...

Birbiri üstüne karanlıklar...

İnsan elini çıkarıp uzatsa, neredeyse onu dahi göremez.” (Nur, 24/40)

Bu devrin adı “CAHİLİYE”...

İzan ve insafın bittiği demdir cahiliye...

Tevhid akidesinin sarsıldığı bir zamandır cahiliye.

Ruhun ve vicdanın simsiyah kesildiği bir andır cahiliye.

Kulluk duygusunun bir kez daha ihanete uğradığı bir dönemdir,

Ağaca, taş, toprağa, Güneş’e ve Ay’a tapıldığı bir dönemdir. cahiliye...

Karanlıklar dönemi, keşmekeşler dönemi.

Acıkınca helvadan yapılan ve olmayan Tanrıların yendiği bir dönemdir cahiliye...

Diri diri toprağa gömülen kız çocuklarının cansız bedenlerinin ebedileştiği dönemdir cahiliye...

...

Bir gün bir sahabi gelmişti Senin huzuruna.

“Yâ Resûlallah!” demişti...

“Yâ Resûlallah! Biz cahiliye devrinde kız çocuklarımızı diri diri gömerdik.

Benim de bir kız çocuğum vardı. Annesine 'bunu giydir, dayısına götüreceğim' dedim.

Hanımım bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Hem ağladı hem giydirdi. Hem ağladı hem öptü, kokladı ciğerpâresini.

Kızım, hakikaten dayısına gideceğini sanıyor ve cıvıl cıvıl koşuyordu.

Yüzünde sevinç ve neşe...

Gözleri ışıltılı ışıltıyor, yanakları kıpkırmızı...

Bilmezdi ki o masum ölüm onu bekliyor.

Elinden tutup, daha önce kazdığım bir kuyunun yanına getirdim.

Ona kuyuya bakmasını söyledim. O tam kuyuya bakarken, sırtına bir tekme vurdum ve onu kuyuya yuvarladım.

Fakat her nasılsa, eliyle kuyunun ağzına tutundu.

Bir taraftan çırpınıyor, diğer taraftan da; "Babacığım üzerin tozlandı diyordu."

Bir eliyle de elbisemi temizlemeye çalışıyordu.

Buna rağmen acımadım ona bir tekme daha vurdum ve onu diri diri toprağa gömdüm."

İnsanlık müflis, insanlık kâtil ve maktul, insanlık câhil ve meçhul...

Bunun adı vahşet...

Bunun adı zulmet...

Bunun adı cahiliyeydi...

...

Ve Sen doğdun gönlüme Yâ Resûlallah!

Ve Sen doğdun âlemlere, karanlıklar son buldu.

Sen doğdun, âlemlere Nur doğdu...

“Ay doğdu üzerimize,

Veda tepesinden” diyordu Ensar gülen gözleriyle...

“Ay doğdu üzerimize,

Veda tepesinden,

Şükür gerekti bizlere

Allah’a davetinden...

Sen Güneş’sin, Sen Ay’sın

Sen Nur üstüne Nur’sun...

Sen Süreyyâ ışığı’sın,

Ey Sevgili Ey Resûl!”

Sen geldin Ey Resûl, çöllere cennete döndü...

Sen geldin Ey Resûl, mazlumun âhı dindi. Karanlıklar aydınlandı.

Sen geldin Ey Resûl, kâinat şereflendi.

Sen geldin ey gül yüzlü, ey sevgili sen geldin!

Yüceler yücesi Mevla'nın rahmetinin tecellisi,

Ey dürr-i yektâ!

Ey cilvegâh-ı enbiyâ!

Aşk ehlinin sultanı,

Acıkmış gönüllerin sofrası,

Ruhlarımızın enîsi,

Kâinata gönderilmiş en kutlu armağan,

Nebiler Sultanı,
Sultanların şahı,
Yaratılmış bütün güzelliklerin biricik merkezi,
Sevda mevsimlerinin en güzel iklimi,
Varlığın yaratılış gayesi,
Peygamberlik şiirinin son kafiyesi,
Ey Ruh-u Seyyidi'l-Enam,
Ey Ahmed-i Mahmud-u Muhammed Mustafa!
Sen geldin kâinat seninle şeref buldu,
Sen geldin gönlümüz huzur doldu,
Hoş geldin ey Resûller, ey Nebiler Sultanı,
Bize safa getirdin, bize vefa getirdin, bize atâ getirdin.
Hoş geldin ey Sevgili, gönlümüze hoş geldin.

ÖNSÖZ

“Allah’ım! Sen benim Rabbimsin; ben ise âciz bir kulum.

Sen her şeyi yaratan Hâlık’sın; ben ise yaratılmış bir varlık.

Sen rızkı veren Rezzâk’sın; ben ise Sen’in rızkına muhtacım.

Her şeyin maliki ve sahibi Sen’sin; ben ise Senin kulun ve kölenim.

Gerçek izzet sahibi Sensin; ben ise âciz ve zelil.

Gerçek varlık sahibi ve mutlak zengin Sen’sin; ben ise fakr-ı mutlak içinde ihsanına muhtacım.

Gerçek hayat sahibi ve hayatı veren Sen’sin; ben ise Senin verdiğin hayatla yaşıyorum, yoksa ölüyüm.

Gerçek Bâki ve varlığı ebedî olan Sen’sin; ben ise fâniyim, gelip geçici bir zavallıyım.

Gerçek kerem ve şeref sahibi Sen’sin; ben ise Sen’in keremine muhtaç zelil bir varlığım.

Gerçek iyilik ve ihsan sahibi Sen'sin; ben ise ihsanına muhtaç bir biçareyim.

Gerçek af ve mağfiret sahibi, bağışlayıcı Sen'sin; ben ise günahkâr bir kulum.

Gerçek azamet ve büyüklük sahibi Sen'sin; ben ise değersiz ve basit bir kulum. Gerçek güç ve kudret sahibi Sensin; ben ise zayıf ve güçsüz bir varlığım.

Gerçek ata sahibi, bol bol veren Sen'sin; ben ise ikramına muhtaç bir dilenciyim. Gerçek güven sahibi ve emin olan Sensin; ben ise korkağın biriyim, Sen'in güvenin altındayım.

Gerçek cömert olan Sen'sin; ben ise her şeye muhtaç, miskin ve yoksul biriyim.

Bütün isteklere ve dualara cevap veren Sen'sin; ben ise hep Sana yalvarıyorum, her şeyi senden istiyorum.

Gerçek şifa veren Sen'sin; ben ise maddi, manevi dert ve hastalıklarla iç içe yaşıyorum.

Yüce Rabbim! Bağışla beni, günahlarımı affeyle, kusurlarımı gider, dertlerime şifa ver.

Ey Allah'ım! Her şeye kâfi olan Rabbim! Vaatlerini yerine getiren Vâfi!

Kullarına merhamet ve şefkat eden Rahim!

Bütün dertlere şifa veren Şâfi!

Ey ikramı bol olan Kerim!

Ey bela ve musibetleri gideren Muafi!

Bütün günahlarımı bağışla, bütün dertlerime afiyet ihsan eyle, beni ebedî rızana erdir. Bütün bunları Sen'in merhametinle istiyorum ey merhamet edenlerin en merhametlisi!

Müminlerin en son duası âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamttır.”¹

Sonsuz hamd olsun Ya Rabbi! Şükürler olsun verdiğin tüm nimetlere.

Sahabeden Cabir b. Semüre (radıyallahu anh), Efendimiz'le (sallallahu aleyhi ve sellem) alâkalı bir intibasını şöyle anlatır:

“Bir gün mescitte oturuyorduk.

Ayın tam on dördüydü.

Tepemizde Ay, ışıl ışıl parlıyordu.

O sırada mescide Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) girdi.

Ben bir Ay'a, bir de Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzüne baktım.

Kasem ederim ki,

Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzü Ay'dan daha parlaktı.²

“Ey Sevgili, En Sevgili;

Ey nurunun hürmetine âlemler yaratılmış olan,

Ey Nurların En Nurlusu!

Ey Sevgili,

Sen pür-cemal, sen pür-kemal, sen pür-rahim ü şefkat!

¹ *Mecmûatü'l-Ahzab*, (Şazili cildi), s. 323-324.

² *Kâinatın Efendisi'ne Naat Antolojisi*, s. 34.

Ey Sevgili, Rabb-i Hâkim'in bizlere rahmetinin tecellisi, güzeller güzeli Resûlullah! Rahim olan Allah'ın bizlere merhameti. Ey dürr-i yekta! Asi, kibirli, enaniyet denizinde boğulmuş günahkârların umudu, Cilvegâh-ı Enbiya. Aşk ehlinin Sultanı. Acıkmış gönüllerin sofrası, bir tek hatırına aşkların feda edildiği Sultan. Kâinata gönderilen armağan. Ruhlarımızın enîsi; Resûl-ü Ekrem, binlerce, yüz binlerce, milyonlarca ve sonsuz salât u selam senin ve ashabının üzerine olsun.³

Ve sizler, her biri birer yıldız olan, insanlar ve cinler âleminin en parlak ve seçkin simaları, sahabe-i kiram efendilerimiz, Yüce Mevlâ sizler için:

“Siz insanlar için ortaya çıkarılan, doğruluğu emreden, fenalıktan alıkoyan, Allah'a inanan hayırlı bir ümmetsiniz.”
(Al-i İmran, 110)

“Böylece sizi insanlara şahit ve örnek olmanız için tam ortada bulunan bir ümmet kıldık. Peygamber de size şahit ve örnektir.” (Bakara, 2/143)

“Ey Muhammed! Allah inananlardan, ağaç altında sana baş eğerek el verirlerken, and olsun ki hoşnut olmuştur. Gönüllerinde olanı da bilmiş, onlara güvenlik vermiş, onlara yakın bir zafer ve ele geçirecekleri bol ganimetler bahşetmiştir.” (Fetih, 48/18) buyuruyor.

Efendimiz Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ise:

“Ümmetimin en hayırlısı benim asırımdakilerdir. Sonra bunları takip edenler, sonra da bunları takiben gelenlerdir. Sonra öyle bir kavim gelir ki şehadetten önce yemin eder-

³ Kamer Özdemir, *Yağmur Dergisi*, sayı 21.

ler ve şahitlikleri talep edilmeden şehadette bulunurlar.”⁴

“Ashabıma dil uzatmayın. Nefsim elinde tutan Zat-ı Zülcelâl’a yemin ederim ki, sizden biriniz Uhut dağı kadar altın tasadduk etseniz yine de onlardan birinin bir müdd, hatta yarım müdd miktarındaki harcamasına sevapça ulaşamazsınız.”⁵

“Ashabım hakkında Allah’tan korkun. Benden sonra onları lisan oklarınızla hedef tutmayın. Kim onları severse beni sevdiğinden ötürü sevmiştir. Kim onlara eziyet ederse, kesinlikle bana eziyet etmiş olur. Kim bana eziyet ederse Allah’a eziyet etmiş olur. Kim de Allah’a eziyet ederse Allah’ın onu (büyük bir helâkle) yakalaması yakındır.”⁶ hadis-i şerifleriyle o kutlu ağızından dökülen kutlu sözleriyle övüyordu sizleri.

“Yıldızlarla Hasbihal” başlığı altında çıkan birinci kitabımızda Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) “Ashabım yıldızlar gibidir. Hangisinin arkasından giderseniz hidayete erersiniz.” buyurduğu sahabe-i kiram efendilerimizden on altısının hayatından kısa kesitler sunmaya çalışmıştık. Elinizdeki bu ikinci kitabımızda yine benzer bir üslup kullandık. Bir başka on altı sahabe-i kiram efendimiz’in daha hayatlarından kısa kesitler sunmaya devam ettik. Ve yine herhangi bir sıra gözetmeden, birini diğerine tercih etme gibi bir su-i edep göstermeden yazmaya çalıştık.

Önce Uhut’u anlatalım istedik. Uhut deyince aklımıza Hz. Hamza geldi. “Oy Uhut! Can Uhut! Canan Uhut!

⁴ *Sahih-i Buhârî*, 4/189.

⁵ Müslim, *Fedail*, 221.

⁶ Tirmizî, *Menakıb*, 59.

Hamza'yı bağrına basan Uhut!" diye başlayalım istedik.

Arkasından, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in biricik gülü, cennetliklerin hanımefendisi, iffet ve namus timsali, masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar ince Hz. Fâtıma'yı anlattık.

Ve cenazesini meleklerin defnettiği Âmir b. Führeyre;

Devamında ise;

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Uhut öncesinde, üzerinde, "Korkaklıkta ar, ilerlemekte şeref ve itibar var. İnsan korkmakla kaderden kurtulamaz." yazılı kılıcını kaldırarak, "Bu kılıcı hakkını vermek üzere kim alır?" dediğinde hiç tereddüt etmeden "Ben Ya Resûlallah!" diye haykıran, iki kılıçlı Ebû Dücâne;

Sonrasında ise;

Ebû Bekir'in dostu, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yaveri Bilal ile devam ettik.

Ve yolda bulduğu bir kediciği kaftanına sarıp koruyacak kadar merhametli Ebû Hureyre ile;

Vahiy kâtibi Ubeyy b. Ka'b ve;

Kumral bir atın üzerinde Cennet'e uçarak giden Cafer-i Tayyar, Cafer b. Ebi Talib!

Kur'ân öğreticisi, büyük insanların dostu Abdullah b. Mesut ve Uhut'ta şehadet arzusuyla çarpışırken elindeki hurma dalı kılıç olan, Abdullah b. Cahş ile;

Işık süvarilerinin ilk kışlası, ilk 'ışık ev'in sahibi Erkam b. Ebi'l-Erkam;

İslâm'da verilen ilk selamın sahibi, Ebû Zer el-Gıfârî;

Arıların cenazesini koruduğu, naşına müşriklerin dokunmasına müsaade etmedikleri sahabi, Âsım b. Sabit;

Ve Uhud'da meleklerin gökle yer arasında, gümüş bir tepsi içinde yağmur suyu ile yıkadıkları şehit, Hanzala b. Ebû Âmir;

Cesur, cömert, gözü pek Süheyb-i Rûmî nam-ı diğer Ebû Yahya ile;

Efendimiz'den aldığı emanname sahibi Süraka bin Malik'i anlatmaya çalıştık.

Elinizdeki kitap akademik kaygıdan uzak olarak ele alındı. Dilinin sade, üslubun akıcı olması önemsendi. Bir solukta okunabilmesi bizim için önemliydi. Bu konuda desteklerini esirgemeyen ve kitabımızın ilk kontrollerini yapan Edebiyat öğretmeni dostum Adnan Kızıloğlu'na teşekkürü borç biliyorum.

Bizler sahabe efendilerimizi evlerimize, gönüllerimize ve dilimize gönülden davet etmeyi arzuladık. Ve gönüllerimizin kapılarını onlar için sonuna kadar araladık. Sizin de bu daveti yürekten yapacağınıza inanıyor ve Yüce Mevlâ'dan hepimizi onların yolunda tutmasını ve hiç ayırmamasını diliyorum.

On altı yıldız, on altı ışık, on altı nur...

Ya Rabb! Bizleri de o salihler ve sadıklar zümresine dünyada lâyıkiyla ittiba' ve iktidâ etmeye, âhirette de iltihak ve refâkat etmeye muvaffak kıl.

Âmin... Âmin... Âmin...

Mahmut AÇIL

HAMZA'YI GÖRDÜN MÜ?

Önce Uhut'u anla(tı)malı,
Uhut'u yaşa(tı)malı doya doya.
Bu sevdıyla yanan tüm gönüllere,
Uhut demeli,
Uhut dedirmeli.
Uhut,
Ahad,
Ahid,
Ahd...
Can Uhut,
Canan Uhut,
Canım sana kurban Uhut,
Kutlu Uhut,
Kutsal Uhut.

Hamza'yı bağına basan Uhut!

Oyyy Uhut!

Hamza'mı benden alan Uhut!

Peygamberi gözü yaşlı koyan Uhut!

...

Bir sabah bin beş yüz atlı Hudeybiye surlarından Kureys üzerine geliverdi.

Işık süvarileri,

Nur yolcuları,

Cennet melekleri gibi...

Işıl ışıl,

Gül bahçesi gibi,

Dipdiri, mis gibi.

Kim bilir belki de, Bedrin aslanları, Uhut'un şahanları da oradaydı.

“Biz sadece Beytullah'ı, Allah'ın evini ziyaret edeceğiz.” diyorlardı.

“Biz sadece Allah'ın evini ziyaret edeceğiz. İşte kılıçlarımızı attık. Yüreğimizdeki sevgi sadece size değil, bütün insanlığa yetecek kadar zengin.”

Yüreğimizdeki sevgi tüm yaptıklarınıza rağmen azalmadı.

Yüreğimizdeki sevgi gün geçtikçe arttı, çoştı.

Ama sevgi karşılık bulamamıştı.

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), gönlü buruk, kalbi kırık dönmüştü Medine'ye.

Bir yıl daha hasret kalacaktı, gül şehir, gülbün şehir
Mekke'ye,

Bir yıl daha hasret kalacaktı ata yurdu, öz yurdu Mek-
ke'ye.

Bir yıl sonra geldiğinde” Üç gün kalacaksın.” dediler
Mekke'nin asıl sahibine, şanlı sahibine.

“Silahsız geleceksin ve üç gün kalacaksın.”

Üç gün kucak açtı Mekke tekbir seslerine,

Üç gün bayram etti Cennet'ten indiği tazeliğiyle duran
Hacerü'l Esved,

Üç gün müminlerin gözyaşlarıyla yıkandı Kutsal Kâbe,

Üç gün toprak güldü, güneş güldü, ay güldü.

Üçüncü gün Hz. Ali'ye geldi müşrikler.

Dediler; “Arkadaşına söyle mühlet doldu!”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), gözü yaşlı, gönlü kırk
ayrılıyordu Mekke'den.

Birden, zayıf, cılız bir ses duyuldu uzaklardan,

“Amca!” diyordu ses,

“Amcam!”

“Beni nereye bırakıyorsun amcam, beni kime bırakıyor-
sun?”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) durdu,

Zaman durdu.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) durdu,

Kâinat durdu.

Şehitlerin efendisinin kızıydı seslenen,

Allah'ın aslanının kızı,
Ümame'nin sesiydi bu.

Ümame, Hamza'nın yadigârıydı,
Ümame, Hamza'nın canı cananı.

“Beni müşriklere bırakıp nereye gidiyorsun, amca?” di-
yordu.

“Ne olur, beni müşriklere bırakma!”

Vefa insanı Onu nasıl bırakırdı orada?

Hz. Ali, Ümame'nin elinden tuttu, eşi Fâtıma'ya götür-
dü.

“Amcanın kızını yanına al.” dedi.

“Ona iyi bak!”

Kafile Uhut civarına geldiğinde, babasının kabrini sordu
Ümame.

Uhut günü gök yarılıp, Hamza şehit olurken,

Uhut günü Cennet Hamza'yı karşılamaya hazırlanır-
ken,

Uhut günü ensarın kadınları ‘Hamza, Hamza!’ diye in-
lerken,

O, çok uzaklardaydı.

Ağlayamamıştı babasının başında doya doya,

Ağlayamamıştı tüm yürekler yanarken Hamza'ya.

Mekke'nin müşrikleri döndüğünde öğrenmişti babası-
nın şehit olduğunu,

Ama ağlayamamıştı babasına yana yana.

“Bana babamın kabrini gösterin.” dedi, cennet kokulu
Uhut yamaçlarında.

“Bana babamın kabrini gösterin.”

Ümame ağladı, sahabe ağladı.

Ümame ağladı, kâinat (gökler) ağladı.

Ümame ağladı melekler ağladı.

...

Ey iki kanadı olan ve cennette meleklerle beraber dile-
diği gibi uçan şehit!

Senin davet aldığın makam ne kutlu,

Senin davet aldığın mekân ne mutlu!

Allah (celle celâluhû) seni;

“Ey huzur içinde olan can!” diye çağırıldı.

“Ey huzur içinde olan can!

O senden, sen de Ondan hoşnut olarak Rabbi’ne dön!

Ey can! İyi kullarımın arasına gir,

Cennetime gir.”

Ey Şehitlerin efendisi!

Ey Resûlullah’ın amcası!

Ey Allah’ın aslanı!

Ey Resûlü’nün aslanı!

Ey hayırların sahibi!

Ey Hamza! Ey zorlukları aşan Hamza!

Ey Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’e yönelmiş engellere
mani olan Hamza!

Sen gittikten sonra Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), as-
habına döndü ve;

“Uhut’ta şehit olan kardeşleriniz var ya!” dedi.

“Allah, onların ruhlarını yeşil kuşların içine koydu. Bunlar, cennetin nehirlerine giden, cennet meyvelerinden yiyen ve arşın gölgesine asılmış altından kandillere girip istirahat eden kuşlardır. Şehitler böylece güzel güzel yiyip içip dinlenince şöyle dediler: "Kardeşlerimize bizden kim haber götürecektir ve bildirecektir ki, bizler cennette dirileriz ve rızıklanıyoruz. Bu haber gitmeli ki, onlar cennete karşı isteksiz olmasınlar ve harpte korkak davranmasınlar.”

Allah Teala onlara cevaben: “Sizin haberinizi ben duyuracağım.” buyurdu ve şu âyeti indirdi; “Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın, bilakis onlar Rableri katında diridirler. Allah’ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklanırlar. Arkalarından kendilerine ulaşmayan kimselere, kendilerine korku olmadığını ve kendilerinin üzülmeceklerini müjdelemek isterler. Allah’tan olan bir nimeti, bolluğu ve Allah’ın, müminlerin ecrini zayıf etmeyeceğini müjdelemek isterler.” (Bakara, 2/169–171)

İslâmiyet’in garip günleriydi,

İslâmiyet’in yeni yeni filizlendiği günler.

Sen imanı seçmiş, sen doğru yolu bulmuş,

Kardeşinin oğlu, Allah’ın Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) için canını siper etmişin.

Sen hüzmün yıllarında Mekke’de gariplerin,

Sen Hicretten sonra Medine’de kimsesizlerin sığınağı olmuşsun.

Sen Uhut’ta bir çığır açmış,

Sen şehitler kafilesinin en başı olmuştun.

Sen şehit olmuş,

Sen şehitlere efendi olmuştun.

...

Harp sahasına ilk adımı sen atardın.

Sen Allah düşmanlarının amansız takipçisi, aslan pençeli Hamza'ydın.

Sen Allah'ın aslanı,

Sen Esedullah'tın...

Hani bir gün av dönüşünde Kâbe'nin önünde, Kâinatın Sultani'na (sallallahu aleyhi ve sellem) kötü söz söyleyen, kalbini inciten Ebû Cehil'in başına elindeki 'yay'la vurmuş ve başını yarmıştın da, sonra Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna gelip;

“Ey kardeşimin oğlu! Ebû Cehil'den intikamını aldım. Onu kana boyadım, üzülme, sevin!” demiştin.

O (sallallahu aleyhi ve sellem) da, “Ben böyle şeylere seviniyorum.” demişti.

Sen üzülmüştün. “Seni sevindirmek, üzüntüden kurtarmak için ne istersen yaparım.” demiştin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “Beni ancak senin iman etmen ve bedenini cehennem ateşinden kurtarman sevindirir.” deyince, hemen oracıkta “Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah” demiştin.

Akşam olup da evine çekilince, “Ya Rab, eğer Muhammed doğru yolda ise kalbimin onu tasdik etmesini sağla, değilse bana bir çıkış yolu ihsan et.” diye dua etmiştin de,

sabah olunca doğruca Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelmiştin.

“Ya Muhammed, çölde yapayalnız kaldığım zamanlar anladım ki, Allah dört duvar arasına giremeyecek kadar büyüktür.” diye tasdik etmiştin.

...

Günlerin birinde Hz. Cebrail'i asıl suretinde görmeyi arzu etmiştin de Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) razı olmamıştı.

Sen ısrar edince,

“Otur!” demişti.

Sen oturunca, Cebrail (aleyhisselâm), müşriklerin tavaf ederken elbiselerini koydukları bir ağaç üzerine inmişti de, sen Cebrail'in yeşil zebercet benzeri ayağını görür görmez, kendinden geçmiş, bayılmıştın.

O günden sonra kalbin diriltilmiş, sana, tabi olacağın bir nur verilmiş ve tam bir sadakatle iman etmiştin.

Artık sen aslan peşinde koşmayacaktın, çünkü artık aslan sendin. Allah'ın aslanı! Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası, dostu, yoldaşı...

...

Yakınlarını Bedir'de kaybeden müşrikler üç bin asker, yedi yüz zırh, iki yüz at ve üç bin deveden oluşan bir ordu kurmuşlardı.

Başlarına da Ebû Süfyan geçmişti.

Bir tarafta Ebû Süfyan ve küffar ordusu,

Diğer tarafta Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabı vardı.

Bir tarafta kötülük, kin, nefret ve cehennem,
Diğer tarafta iyilik, güzellik ve cennet vardı.
Bir tarafta sonsuz azaba yolculuk,
Diğer tarafta sınırsız güzelliğe hazırlık vardı.

...

Müşriklerin hazırlığını Allah (celle celâluhû) haber vermişti
Habibi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Doğrusu inkâr edenler, mallarını Allah’ın yolundan insanları alıkoymak için sarf ederler ve daha da sarf edeceklerdir; ama sonra içleri yanacak, hem de mağlup olacaklardır.” (Enfal, 8/36)

Hem içleri yanacak hem de mağlup olacaklar.

Dünyada yüzleri kararacak, cehennemde azap çekecekler.

...

Ensarın yaşlıları, müşrik ordusunu Medine’de karşılamak, gençleri ise Medine dışında karşılamak istiyorlardı.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) da Medine’de karşılama taraftarıydı. Hatta bir rüya görmüştü.

Rüyasında, sanki sağlam bir zırh içindeydi. Kılıcı Zülfikar’ın demiri çatlamıştı. Önce bir öküz kesilmişti, arkasından da bir koç.

Oturduğu yerden doğruldu ve rüyasını ashabına anlattı.

Ve sonra da yorumladı;

“Sağlam zırh Medine’dir.” dedi.

“Kılıcımın çatlaması nefsimе gelecek bir musibet, Al-i Beytimden birinin ölmesidir. Kesilmiş sığır, ashabımın öldürölmesidir. Koçun ilavesine gelince, koç bir gruptur, inşallah Allah (celle celâluhû) onları öldüreacaktır.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine’den çıkmak istemiyordu.

Ama ashab heyecanlıydı.

Ashab yerinde duramıyordu.

Malik bin Sinan, “Yâ Resûlallah!” dedi. “Yâ Resûlallah! Vallahi biz iki iyiliğın arasında bulunuyoruz. Bu iyiliklerden birisi: Allah, bizi onlara galip kılar. Onlardan ancak kaçabilenler elimizden kurtulur. İkincisi, Yüce Allah, bize şehitlik nasip eder! Vallahi Yâ Resûlallah! Bence bu iki hâlde de hayır vardır.” dedi.

Sen ayağa kalktın ey Allah’ın aslanı!

Sen de yerinde duramıyordun.

Bir zamanlar çölde aslan avlıyordun,

Hareketliydin, yamandın...

Cesurdun, avcıydın.

Kılıcınla müşrikleri, Allah düşmanlarını öldürmeyi arzuluyordun.

“Allah’a yemin ederim ki,” dedin Resûlullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) dönüp,

“Sana kitabı indirmiş olan Allah’a yemin ederim, bu kılıcımınla Medine dışında Kureyş müşrikleriyle çarpışmadıkça yemek yemeyeceğim.”

Ashabın umum kanaati buydu.

Ama unuttukları bir gerçek vardı.

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kanaati ne yöndeysse onu yapmalıydılar.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), istişare kararına uydu ve halka hutbe okudu.

Onlara sabır ve sebat üzere gayret ederlerse Allah'ın zafer vereceğini müjdeledi.

Sonra üç mızrak istedi ve üç liva bağladı. Üç yiğide verdi, üç livayı.

Akşam ezanından sonra Resûlullah;

“Bu gece bize kim nöbetarlık yapacak?” diye sordu.

Bir yiğit kalktı; “Ben ya Resûlallah!” dedi

“Anam babam sana feda olsun, başım sana kurban olsun. Ben Yâ Resûlallah!”

Sen kimsin diye sordu Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Ben Zekvan'ım” dedi genç sahabi...

Sonra tekrar sordu Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Bu gece bize kim nöbetarlık yapacak?”

Yine Zekvan kalktı.

Bir daha sordu Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve yine Zekvan kalktı: “Ben ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)” dedi.

Her üçünde de Zekvan, ayrı ayrı isimlerle, “Ben ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)” diye cevap vermişti.

Zekvan nöbet tuttu,

Zekvan dua etti.

Bir lahza olsun ayırmadı gözünü Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) çadırından.

Efendimiz o gece rüyasında seni görmüştü ey Hamza,

Sen uzanmış yatıyordun ve melekler seni yıkıyordu ağ-laya ağlaya.

...

Uhut,

Ey Kutlu Uhut!

Üzerinde cennet sultanlarını barındıran Uhut!

Dertliyiz bu gün,

Kederliyiz...

Hamza'mızı bağrına alan Uhut.

Can Uhut,

Canan Uhut,

Başım sana kurban Uhut!

...

Sen ey Hamza! İki elinde iki kılıç, dalmıştın savaş mey-danına her zamanki gibi.

"Ben Allah'ın aslanı Hamza'yım!" diye nârâ atarak dö-ne döne vuruyordun düşmana.

Ama bu gün bir başka çalıyordun kılıcı,

Nârân bir başkaydı, bakışın bir başka.

Bir başka hâl vardı üzerinde,

Bugün Kevser'e koşuyordun,
Hamza,
Kana kana içmeye, kenarında gezmeye.

...

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) taş geldi!
Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dişi kırıldı.
Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yaralandı.
Ridasıyla yanağındaki kanları sildi.
Bir figan koptu Uhut'ta,
Bir çığlık.

“Muhammed öldü!”

“Muhammed öldü!”

Enes!

Kahraman Enes!

Bu haberi duyunca yerinden kalktı, İslâm ordusuna döndü ve bağırdı:

“O (sallallahu aleyhi ve sellem), öldükten sonra yaşamanın ne anlamı var!”

“O (sallallahu aleyhi ve sellem), öldükten sonra sizin sağ kalmanız layık mıdır?”

Bu sedayı duyan herkes döndü,

Tekrar bir diriliş oldu.

Efendimiz yaşıyor, O (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatta.

Efendimiz yaşıyor müjde.

Efendimiz affetti;

Efendimiz açtı ellerini semaya:

“Ey Allah’ım!” dedi.

“Ey Allah’ım! Kavmimi affet! Çünkü onlar bilmiyorlar!”

...

Uhut günü, Ey Hamza, sen kükrüyordun.

Uhut günü, iki elinde iki kılıç can veriyor, baş alıyordun.

Bir ara atın tökezledi, başın üzere yere düştün.

Karın bölgeni kapatan zırhın açıldı ey Hamza!

Bu sırada büyükçe bir taşın arkasında haince bir pusu vardı.

Bu sırada, iki göz ve bir mızrak senin boşluğunu kolluyordu.

Zırhının açıldığını görünce Vahşi, mızrağını sapladı sana ey Hamza!

Uhut inledi, gök inledi...

Uhut seni bağrına bastı ey Hamza!

Uhut sana kucak açtı.

Yüce Allah, çağırırdı seni ey Hamza!

“Ey huzur içinde olan can!” diye çağırırdı.

“Ey huzur içinde olan can!

O senden, sen de Ondan hoşnut olarak Rabbi’ne dön!

Ey can! İyi kullarımın arasına gir,

Cennetime gir.” (Fecr, 8927-30)

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Kâinatın Sultanı, senin başında oturmuş ağılıyordu ey Hamza!

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hem ağlıyor, hem inliyordu.

“Ey Resûlullah’ın amcası!” diyordu.

“Ey Şehitlerin efendisi! Ey Resûlullah’ın amcası! Ey Allah’ın aslanı! Ey Resûlü’nün aslanı!

Ey hayırların sahibi! Ey Hamza! Ey zorlukları aşan Hamza! Ey Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) yönelmiş engellere mani olan Hamza!” diyordu.

Cibril-i Emin bembeyaz kanatlarıyla Efendimiz’i (sallallahu aleyhi ve sellem) teselli için indi gökten.

“Ya Muhammed!” dedi...

Ya Muhammed, “Yedi kat semâvat ehli için, Hamza b. Abdülmuttalip, Allah’ın ve Resûlü’nün aslanıdır.” müjdesini verdi.

Kefenin, boyunu tam örtmedi ey Allah’ın aslanı!

Kefenin, boyuna yetmedi.

Sen Allah’ın aslanı,

Sen Resûlullah’ın amcası,

Sen şehitlerin efendisiydin,

Ama kefenin, boyunu tam örtmedi.

Medine’de herkes kendi şehidine ağlarken senin ağlayanın yoktu.

Sen Medine’de gariptin, ağlayanın yoktu.

Ensardan Sa’d bin Muaz’ın yüreği dayanamadı buna.

Beni Eşhel’in kadınlarını topladı ve önce senin için ağlamalarını söyledi...

Beni Eşhel'in kadınları senin için ağladı ey Hamza!

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Kâinatın Sultanı,
Efendiler Efendisi senin için ağladı...

Gökte melekler, ağladı senin için ey Hamza, yerde fe-
lekler, suda semekler...

Uhut'ta Peygamber ağladı, burada ben...

MASMAVİ GÖK KADAR DERİN FÂTİMA

“Gül kokusu, Muhammed’in teridir.

Âh ettikçe, karlı dağlar eritir.

Hatice, Fâtıma Hakk’ın yâridir.

Onun katarından ayırma bizi.” (Kul Himmet)

Fâtıma; kendisi ve zürriyeti cehennem ateşinden korunmuş,

Ümmü Ebîhâ; anam, babasının annesi, gül kokulu Fâtıma!

Beyaz, parlak, aydınlık yüzlü kadın, Zehrâ!

Ve

İffet, namus timsali Betûl!

Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik gülü, cennetliklerin hanımefendisi,

Masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar ince Fâtıma!

Hastaydın!

Rüzgâr seni üşütmekten,

Sen ise babandan ayrılmaktan korkuyordun.

İnsanlığın tacı, Allah'ın habibi, sevgililer sevgilisi baban Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), İmran b. Husayn'ı da yanına alarak seni ziyarete gelmişti.

Kapına geldiğinde selam verip izin istedi;

“Yanımdakiyle beraber içeri gelebilir miyiz?”

“Tabi!” dedin.

“Tabi gelebilirsin baba!” senin geldiğin her yer cennet köşelerinden bir köşedir.

Canım sana feda olsun.

Başım sana feda olsun.

Sen gel yeter ki ya Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)!

“Tabi gelebilirsin. Ama yanındaki kim baba? Üzerimde yelekten başka bir şey yok.” dedin.

Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): “Onu şöyle şöyle yap!” diyerek sana nasıl örtünmen gerektiğini öğretti.

“Başıma örtecek bir şeyim yok.” dedin.

Bunun üzerine Fahri Kâinat Efendimiz, Merhametlilerin en merhametlisi (sallallahu aleyhi ve sellem), üzerindeki aşınmış örtüyü sana vererek,

“Bununla başını ört.” dedi.

Sonra sen içeri girmelerine izin verdin.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), geldi, sana can geldi.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), geldi, evine nur geldi.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), geldi, sana müjde geldi.

“Kendini nasıl hissediyorsun kızım?” dedi.

Ağrın vardı. Sürekli artıyordu.

Üstelik yiyecek bir lokma da yoktu evinde.

Hâlini arz ettin, babana!

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kederlendi,

Gözlerini gözlerine dikti ve sana müjde verdi.

“Ey kızım! Dünyada ve âhirette, kadınların hanımefendisi olmaya razı değil misin?”

Hem dünyada hem âhirette kadınların efendisi sen oldun Ey Fâtımatü’z-Zehrâ el-Betû!

“Ama!” dedin. “Ya İmran kızı Meryem!”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu;

“O kendi âleminin, sen kendi âleminin hanımefendisisin. Vallahi kocan da, dünya ve âhirette efendidir.”

...

Sen, on beşinde, Ali ise yirmi birinde idi.

İkiniz de hem dünya, hem âhiret efendisi.

İkiniz de hem dünya, hem âhiret sultanı.

İkiniz de Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgilisi idiniz.

...

Önce Ebû Bekir geldi, “Ey Allah’ın Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), kızın Fâtıma’yı istemeye geldim.”

Ses yok!

Sadece sükût.

Allah'ın Sevgilisi cevap vermediler.

Sonra Ömer geldi.

Yine sükût, yine cevap yok.

Sonra ikisi bir Hz. Ali'ye gittiler.

“Ya Ali! Git kendin iste. Öyle görünüyor.”

Hz. Ali mahcup,

Hz. Ali ürkek,

Hz. Ali heyecanlı,

Ve çıktı Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuru-
na.

Efendimiz tebessüm etti. Efendimiz sevindi.

Mukaddes dudaklarında tarifi imkânsız bir tebessüm;

Gözlerinde bir sevinç vardı.

“Dünyalık neyin var Ya Ali!”

“Bir atımla, bir zırhım” dedi Hz. Ali.

Tebessüm derinleşti.

“Atın sana lâzımdır; git zırhını sat, parasını getir.” dedi
Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Atın sana lâzımdır ey Ali!”

Hz. Ali zırhını sattı, gözler yerde, biraz mahcup bir halde
Resûlullah'ın huzuruna döndü.

Tahtadan bir sedir,

Bir şilte ve birkaç küçük eşya...

Düğün yemeği,

Arpa ekmeği, hurma, yağ, yoğurt ve hurmadan yapılan basit bir yemek.

Ebû Bekir kızı Esmâ dedi ki;

“Bu zamana kadar Fâtıma’nın düğün ziyafetinden daha büyüğü görülmedi.

Ve Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ali’yi yanına çağırды,

“Ben evinize gelene kadar zevcene yaklaşma.”

Sen gittin ey Fâtıma, evin bir köşesine oturdun.

Ali ise diğer bir köşesine.

Beklediniz.

Beklemekle emrolundunuz.

Resûlullah geldi, senden bir tas su istedi ey Fâtıma!

Su geldi, mübarek dudaklarına götürdüler.

Sonra parmaklarını ıslatıp senin başına ve göğsüne su serptiler.

Dua, dua!

Yapılan en güzel dua.

“Allah sizi ve zürriyetinizi, şeytandan korusun!”

Sonra Hz. Ali’yi yanına çağırдыlar ve ona da aynısını yaptılar.

“Allah’ın ismi ve bereketiyle zevcen senindir.”

Sen O’nun, O senindir ya Zehrâ!

Sen O’nun, O senin yoldaşındır ya Betûl!

Sen O’nun, O Senin cennet eşindir ya Fâtıma!

...

Kâinatın en sevgilisinin, sevgili torununa hamileydin,
Ekmek pişirirken, tandırın bir ucu karnına değiyordu.

El değirmeninde un öğütüyor, kuyudan su çekip taşı-
yordun.

Yorulmuşsun, ellerin nasır tutmuş, kırbayla su çektiğin
için kırba omzunda iz bırakmıştı.

Kazanın altını yakarken üstün başın kül içinde kalırdı.
Zaten narin olan bedenini iyice zayıf düşmüştü.

Babanın, Kâinatın Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) ya-
nına gittin.

Hâlini arz ettin ve bir hizmetçi istedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sana baktı ve “Sevgili
kızım!” dedi.

“Ehl-i Suffe açlıktan iki büklüm bir haldeyken sana na-
sıl hizmetçi verebilirim? Ancak sana bundan daha hayırlı-
sını söyleyeyim. Akşam, yatmak için yatağına girdiğinde,
33 kere Subhânallah, 33 kere Elhamdülillah, 34 defa da
Allahu Ekber, de.”

...

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ölümüne sebep olan
hastalığı anında O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yanındaydı-
nız.

Hiç biriniz bir lahza olsun O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) yal-
nız bırakıp ayrılamıyordunuz.

Senin yürüyüşün tıpkı O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yü-
rüyüşüydü.

Senin bakışın tıpkı O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) bakışıydı.
Yanına geldin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni görünce, “Hoş geldin kızım!” dedi.

“Hoş geldin, sefalar getirdin!”

Yanına oturdun, eğildin kulağına, bir şeyler söyledi.

Aman Allah’ım, cihan senin başına yıkıldı.

Aman Allah’ım, kâinat yandı kül oldu.

Feryat ettin ve ağladın.

Sen ağladın, herkes ağladı.

Sen ağladın, herkes yandı.

Sonra, tekrar kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sen tebessüm ettin.

Sen tebessüm ettin, herkes tebessüm etti.

Sen sevindin, herkes sevindi.

Herkes merak ediyordu, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ne dedi!

Herkes merak ediyordu, verilen son talimat ne idi.

Hz. Âişe, anam benim, müminlerin anası!

Hz. Âişe, Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yâri,

Çok istedi, çok diledi, sen söylemedin.

“Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem), ne dediğini şimdi söylemem” dedin.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından bir müddet sonra Hz. Âişe sana yemin ettirdi.

Efendimiz artık yoktu.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), gitmişti ve her dediği olmuştu.

“Şimdi,” dedin. “Şimdi söyleyebilirim, Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem), bana ne dediğini.”

“Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), o gün bana, ‘Kur’ân bana, senede bir defa arz ediliyordu. Bu sene iki defa arz edildi. Bundan ecelimin yaklaştığını anlıyorum.’ deyince ağladım. Sonra; ‘Ey Fatıma! Dünya kadınlarının -veya bu ümmetin kadınlarının- efendisi olur musun?’ deyince güldüm.” dedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sana “Ailemden, yanıma ilk gelecek olan sensin.” dedi.

Sen buna da sevindin, mutlu oldun.

İlk sen kavuşacaktın Sevgililer Sevgilisine,

İlk sen kavuşacaktın Âlemlerin Efendisi’ne (sallallahu aleyhi ve sellem)...

...

Sen ‘Sevgili’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) en sevgilisiydin!

Sen Habibullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) cânı cânanı,

Sen Hasan ile Hüseyin’in anasıydın.

Sen, Fâtıma; kendisi ve zürriyeti cehennem ateşinden kesilmiş,

Ümmü ebîhâ; anam, babasının annesi, gül kokulu Fâtıma!

Sen beyaz, parlak, aydınlık yüzlü kadın, Zehrâ!

Ve

Sen iffet ve namus timsali Betûl!

Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik gülü, cennetliklerin hanımefendisi,

Masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar ince Fâtıma’yydın!

VALLAHİ KURTULDUM!

Mekke, karanlık günlerini yaşıyordu.

Sen ise Tufeyl b. Abdullah'ın koyunlarını güdüyordun.

Uzun yıllar hizmet ettin, mana adına her şeyini kaybetmiş, insanlığını unutmuş kimselere.

Hak uğruna çekilen işkenceler, zulümler.

Karınlarınız toktu, ama karınların tok olmasının bir önemi yoktu.

Tüm insanlık ve tüm ruhlar açtı.

Gelecekte kimsenin bir beklentisi kalmamıştı.

İffet, namus, ar, hayâ bir tarafa atıldığı gibi,

Yaşanan ve yaşatılan zorbalıklar had safhadaydı.

İçki su gibi tüketiliyor, eşkıyalık hüküm sürüyordu.

Babalar kendi kızlarını, “Seni dayına götürüyorum!” bahanesiyle diri diri çöle gömüyorlardı.

Anneler son yolculuğuna, ölüme gittiğini bile bile, yürekleri kan ağlaya ağlaya, dayılarına gönderirken kızlarını, on-

ların saçlarını tarıyor, onları öpüyor, kokluyor; kızlarından ayrılmanın sancısını yüreklerinde yaşıyorlardı. Ama hiç kimse ve hiçbir irade bu zulme bir dur demiyor, diyemiyordu.

Günler böyle ıstıraplar içinde gelip geçerken, nihayet beklenen İslâm güneşi doğdu (Nur belirtdi).

Etrafa yavaş yavaş ışıklarını yaymaya başladı.

Onu duyanlar, onu bilenler sevinç çığlıkları atıyorlardı.

İslâm'ın tadını alanlar bir daha bırakamadılar.

Yandılar, tutuştular.

“Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dediler...

“Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah'ın kuludur ve elçisidir.”

“Allah (celle celâluhû) birdir. Eşi ve benzeri yoktur. O (celle celâluhû) doğmamış ve doğurmamıştır.”

...

Bu ilahi ateşle yanan ve tutuşan yüreklerden biri de sendin Ey Âmir b. Führeyre!

İslâm'la ruhun dolmuş,

Gönlün gül, dilin gülistan olmuştu.

Fakat köleydin,

Güya efendilerin vardı.

Gerçekte kendileri köle olan, ruhları açlıktan kıvrım kıvrım kıvranan efendilerin.

Savaşa ya da yolculuğa çıkarken helvadan putlar yapıp tapınan ve çölde acıkınca, kendi elleriyle yaptıkları ilahlarını yiyen efendilerin...

Müslümanların dinlerini açıklamalarına müsaade etmiyorlardı.

Müslüman'ım diyen herkes akıl almaz işkencelere maruz kalıyordu.

İnsanın dayanamayacağı ve yine kendisine insanım diyenin yapamayacağı işkenceler...

Ama sen biliyordun ki, bu vücut bir gün toprak olacaktı.

Bedenin bir gün çürüyecekti.

Ruhun özgür olacak ve Rabbi'ne kavuşacaktı.

Kınayan kınasın!

Kızan kızsın!

İşkence eden etsin, yapılsın yapılabildiği kadar eziyet!

“Ben!” dedin;

“Ben inanıyorum!”

“Allah'a ve O'nun (celle celâluhû) gönderdiği Peygambere!”

...

Akıl almaz eziyetleri çekerken davan uğruna,

Hak dostu, Peygamber yâreni, Sıddık Ebû Bekir (radiyallahu anh) elinden tuttu senin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), henüz Daru'l-Erkam'a girmeden önce âzâd etti seni.

“Tasavvuf; mülkün sahibiyle konuşup, O'ndan istekte bulunurken, mahvolmayı seve seve göze almaktır.”

Müşrikler iyice azıtmış, Mekkeli Müslümanlara yapmadığını bırakmıyorlardı.

Mekke'de kalmak ölümü bile bile göze almak demektir.

Dayanılmaz bir hâle gelince işkenceler, İlahi izin çıktı.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ve onun en sadık dostu gül şehir Mekke-i Mükerrreme'den, Medine-i Münevvere'ye hicret edeceklerdi.

Mekke mahzun, Peygamber üzgün...

İnsanoğlu yaratıldı yaratılalı hep böyle olmuştur bu.

Peygamberler ve Allah dostlarının,

Tebliğ ve temsil mesleğindeki herkesin ortak kaderi;

“Çile... İstrap ve Gurbet...”

“Hz. Nuh (aleyhisselâm) karalardan sonra bitmeyen yolculuğuna denizlerde devam etmişti.

Arz üzerinde dolaşmaktan men edilince, sular üzerinde yoluna devam etmiş, doğup büyüdüğü yerlerden ayrılmış ve takdir-i ilahiye rıza içinde bir dağın başında aram eylemişti.

Hz. İbrahim, Babil, Hicaz, Kenan ili deyip durmadan mukaddes göç nöbetleri yaşamıştı.

Hz. Musa, daha kundaklara sarılıyken anne evinden Firavun sarayına göçmüş, daha sonra da Mısır ve Eyke arasında hep mekik dokumuş durmuştu.

Hz. Mesih, henüz annesinin kucağındaiken yolculuklarına başlamış, önceki Peygamberlerin geçtiği bütün köprülerden o da geçmişti.

Hz. Zekeriya ve Hz. Yahya gibi bazı peygamberler göç imkânı bile bulamamış, yakalandıkları yerde, haklarındaki idam fermanı infaz edilmişti.”⁷

⁷ M. F. Gülen, *Ümit Burcu*, s. 59.

Ve İlahi izinle yapılacak göç sırası Mahzun Peygamber, Gül Peygamber, İnsanlığın İftihar Tablosu, Gönüllerin ve Kâinatın Sultanı, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Sadık dostu Ebû Bekir'e (radiyallahu anh) gelmişti.

“Çile... İstrap ve Gurbet...”

İki dost, Mekke'den çıkıp, Sevr Mağarası'nın önüne gelmişlerdi.

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), Sevr Dağı'nda, bir kere daha köyüne dönüp baktı ve; “Ey Mekke!” dedi...

“Ey Mekke! Kavmim çıkarmasaydı, senden hiç ayrılmazdım.”

Sevr Mağarası önüne geldiklerinde Mekke çalkalanmakta,

Çöl dâhil her yer müşrikler tarafından didik didik aranmaktaydı.

Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) yardımcı olanların canları tehlikede idi.

Sağa sola bakıyor, her tarafı arıyorlardı.

Peygamberi ve yâr-ı vefadârını bulamayınca ağızlarından salyalarını akıtarak önüne gelene çatıyorlardı.

Bütün bunları bile bile canını attın ortaya, başını koydun Allah yoluna.

Oysaki sen azatlı bir köleydin.

Ve işin çobanlığı.

Sen yalnızca Allah'a kuldun ve O'nun (celle celâluhû) kölesiydin.

Sen yalnızca Allah'tan korkar ve O (celle celâluhû)'nun rahmetini umardın.

Gerisi boş, derdin...

Allah'tan ve O'nun (celle celâluhû) Habibi'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) gayri her şey boş.

Uygun zamanı kolluyordun.

Efendimiz ve Ebû Bekir Sevr Mağarasında üç gün kaldılar.

Sen ise, Ebû Bekir'in koyunlarını güdüyordun.

Gece bastırırken onların yanından ayrılıyor ve meraya dönüp çobanlarla sabahlıyordun.

Sonra onlarla geziyor ve belli etmeden yürüyüşünü yavaşlatarak, hava kararırken koyununla birlikte Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Ebû Bekir'in yanına dönüyordun. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Ebû Bekir'in yiyecek ve içeceğini temin ediyordun. Diğer çobanlar ise senin daima yanlarında olduğunu sanıyorlardı.

Hicretin kutlu olsun ey Âmir b. Führeye!

Sen de beraber gidiyordun Kutlular Kutlusu'nun ayak iziyle...

Âişe (r. anhâ) validemiz anlatmıştı: "Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Mekte'den Medine'ye hicret ederken yanında, Ebû Bekir, Âmir b. Führeye ve rehberleri olan bir adamdan başka kimse yoktu."

Ve kutlu olsun ey Âmir b. Führeye!

Hicret sırasında kendilerini takibe koyulan Sürâka'ya verilecek emannameyi yazmayı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sana emretmişti. Sen de onu bir deri parçasına yazmıştın.

Azatlı bir köle ve çobanken Mekke’de sayıları çok az olan okuma yazma bilenler arasındaydın.

...

Hicretin dördüncü senesiydi.

Müslümanların sayısı iyice artmış, İslâm kuvvetlenmişti.

Necd Şeyhi Ebû Bera, Medine’ye geldi.

Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna çıktı ve kabilesine İslâm’ı öğretmesi için muallimler istedi.

Yetmiş kutlu muallim, yetmiş seçkin kişi.

Tam yetmiş kişilik bir heyet çıktı yola Allah’ı, dini ve Peygamber’i anlatmaya...

Bi’r-i Ma’une’de kurulmuştu alçakça bir pusu.

Ebû Bera’nın kardeşinin oğlu Âmir’in tertiplediği bu hain saldırıda, Ümeyye oğlu Amr’ın dışında herkes kılıçtan geçirildi. O’nu esir almışlardı.

“Ey Ebva’da yatan ölü!

Bahçende açtı dünyanın

En güzel gülü;

Hatıran, uyusun çöllerin

Ilık kumlarıyla örtülü...

Dinleyene hâlâ

Çöller ses verir:

“Yâley!” susar

Uğultular gelir.

Mersiye okur Uhut

Kaside söyler Bedir,

Sen de bir Hac günü

Başta Muhammed, yanında Ebû Bekir;

Gidenlerin yüz bin olup dönüşünü
Destan yap, ey şehir!
Ebû Bekir'de nur, Osman'da nurlar
Kureyş uluları, karşılarında
Meydan okuyan bir Ömer bulurlar.
Ali'nin önünde kapılar açılır,
Ali'nin önünde eğilir surlar.
Bedir'de Uhut'ta, Hayber'de
Hakkın yiğitleri şehit olurlar...
Bir mutlu günde ki ölüm tatlıydı;
Yerde kalmazdı ruh kanatlıydı..." (A. Nihat Asya)

Bir mutlu günde ki ölüm tatlıydı...

Yerde kalamazdı ruh kanatlıydı...

Senin hem ruhun hem bedenin yerde kalmadı ey Amir
b. Führeyre!

Kudurmuşçasına saldıran azgın müşriklerin senin sırtın-
dan saplamış oldukları mızrak, göğsünü yarmış dışarı çık-
mıştı.

Kanlar fışkırıyordu.

Her yer al kanlarla dolmuştu.

Bu kanlar sıradan insanların kanları değildi.

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) emriyle İslâm'ı ve
Kur'ân'ı öğretmek için yola çıkmış mücahit sahabelerin
kanıydı.

Bu kanlar, dünyadan sonsuz saadete uçuşun emarele-
riydi.

Bütün bu hengâmenin içinde sana farklı bir şeyler olu-
yordu.

Garip bir hâl, olağanüstü bir durum...

Cebbar bin Selma hayretler içindeydi.

Mızrağını vurduktan sonra bir hâller olmuştu ona da!

“Acaba başkaları da görüyor muydu, yoksa sadece kendisi mi şahit oluyordu bu hâle?”

“Yoksa gerçek âlemde değil miydi?”

“Rüya mıydı bütün bu yaşananlar?”

Gördüklerini anlatsa, kime anlatacaktı?

Kimse inanmazdı ki?

Onun gibi herkes yalnız ve yalnız gözleriyle gördüğüne inanıyordu!

Kalpleri henüz imandan nasibini almamıştı.

Cebbar b. Selma, mızrağını senin sırtına batırırken sende bir ses işitmişti;

“Kazandım!” diye bağıryordun...

“Vallahi kurtuldum ey Cebbar!”

Bir sevinç çığlığı vardı dudaklarında,

Tatlı bir tebessüm...

Neyi kazanmıştın? Neyden kurtulmuşsun?

Seni bu kadar sevindiren neydi?

Tüm bu sorular Cebbar b. Selma'nın kafasını kurcalıyordu...

Şaşırılmıştı!

Sadece sana bakıyordu...

“Şehitlik neydi? Cennet neydi?”

Baskını düzenleyenlerden Âmir b. Tufeyl'e geldi koşa koşa.

“Kim bu?” dedi.

“Öldürülünce ona bakıyordum. Bir de ne göreyim, göğe kaldırıldı. Bakışlarım yerle gök arasında asılı kalmıştı.”

Seni melekler defnetti ey Âmir b. Führeyre!

Seni Allah (celle celâluhû) sevdi, seni Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) sevdi ey Âmir b. Führeyre!

Senin ölümün Cebbar b. Selma'nın hidayetine vesile oldu.

Sen şahadet şerbetini içerken, O, senin nasıl kurtulduğunu düşündü!

ZÜ'S-SEYFEYN (İKİ KILIÇLI)

Hastaydın,

Belki de ölüm nöbetindeydin,

Yüzünde bir aydınlık, gönlünde huzur vardı.

Hafif bir ürperti ve titreme belirdi vücudunda.

Etrafında bir sessizlik hâkimdi.

Kimse konuşmuyor, herkes dua ediyordu.

“Ya Ebâ Dücâne!” dedi başında bekleyenler.

“Ya Ebâ Dücâne! Yüzündeki bu nur ve vücudundaki titremenin sebebi nedir?”

Hafifçe yerinden doğruldun, dudaklarında bir kıpırda-
ma oldu. İhtimal şükrettin...

Sen hep şükrettin,

Sen hep temiz ve dupduru oldun.

“İki şey,” dedin...

“Dünyada iki şeyden başka güvenilir bir amelim yok!

Hem korkuyor, hem de onlara güveniyorum. Birincisi, ben, beni ilgilendirmeyen boş şeyleri konuşmazdım. Diğer ise, kalbim Müslümanlara karşı hep temiz ve samimi olmuştur.”

Temiz ve samimilik senin fitratında vardı ya Ebâ Dücâne!

İslâm güneşiyle aydınlanmış, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) nuruna boyanmıştın.

Sen kendi sözlerinle, sevgili Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ile ahde girmiş bir kimsesin,

“Hurma korulukları yakınında, tepenin eteğinde olduğunuz zaman.”

...

Sen kahramandın,

Ey Peygamber fedaisi,

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) etrafında toplanan otuz kutlu sahabeden biri.

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) ve getirdiği dinin uğrunda ölüm biatı yapan sekiz fedaiden biri.

Sen Zü's-Sefeyn'din (iki kılıçlı)...

Hani, Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), Uhut günü elinde tuttuğu ve üzerinde “Korkaklıkta ar, ilerlemekte şeref ve itibar var. İnsan korkmakla kaderden kurtulamaz.” yazılı kılıcı kaldırmış da;

“Bu kılıcı benden kim alır?” diye seslenmişti.

Herkes koştu,

Herkes seslendi,

Herkes yandı,

Herkes elini uzattı,

Yer gök inledi; “Ben alırım Yâ Resûlallah! Ben alırım!”

Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), tekrar kaldırdı kılıcı;

“Bunun hakkını vermek üzere kim alır?” deyince eller bir bir indi aşağıya.

Senin elin havadaydı, senin başın yukarıda.

Ebû Bekir’in, Ömer’in, Ali’nin ve Zübeyir bin Avvam’ın da elleri havadaydı.

Mücahitlerin hepsinin eli havadaydı.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kılıcı vermedi kimseye.

Sen sordun; “Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Bu kılıcın hakkı nedir?”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sana sevgiyle baktı.

“Bu kılıcın hakkı” dedi,

“Bu kılıcın hakkı, eğilip bükülünceye kadar, onu düşmanın yüzüne vurmaktır. Onun hakkı, Müslüman öldürmemen, onunla kâfirlerin önünden kaçmamandır. Onunla Allah (celle celâluhû), sana zafer yahut şehitlik nasip edinceye kadar, Allah yolunda çarpışmandır!”

Sen Medineli mücahitlerin en bahadırlarından biriydin,

Doğrudun yukarıya, yöneldin Efendiler efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem)’ne;

“Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin...

“Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Ben onun hakkını yerine getirmek üzere alıyorum.”

Efendimiz tebessüm etti;

Uhut tebessüm etti.

Efendimiz tebessüm etti;

Medine tebessüm etti.

Efendimiz tebessüm etti;

Kâinat tebessüm etti.

Yer ehli sevindi, gök ehli sevindi.

Efendimiz tebessüm etti ya Ebâ Dücâne!

Melekler tebessüm etti.

Sonra, sana kılıcı uzattı ve kılıcın üzerindeki “Korkaklıkta ar, ilerlemekte şeref ve itibar var. İnsan korkmakla kaderden kurtulamaz.” beytini okudu.

Gün senin günündü ey Ebû Dücâne!

Şeref senin!

Sevinmek senin hakkın, onur senin.

Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), kılıcı sana vermiş,

Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), seni seçmişti.

Başına kırmızı bir tülbent sardın, pehlivanlar gibi yürüdüñ savaş meydanına doğru.

Geniş ve dik adımlar...

Göğüs dışarıda, alın yukarıda...

...

Oysaki Ashab-ı kiram mütevazı, alçak gönüllü, kibirsiz insanlardı.

Onlarda Kevser, onlarda cennet kokusu vardı.

Bu yürüyüşünü beğenmediler, hoş karşılanmazdı müminde gurur.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), buyurdu; “Bu öyle bir yürüyüştür ki, bu yerler (harp meydanı) dışında Allah’ın gazabına sebeptir.”

Ama sen harp meydanındaydın.

Yürüyüşün, çalımın düşmanaydı.

Sen Zü’s-Seyfeyn (iki kılıçlı) diye anılmıştın.

Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), izin vermişti sana,

Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), kılıcını vermişti,

Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm etmişti.

...

Uhut’ta kılıcın hakkını vermiştin.

Uhut’ta kılıcın şerefini korumuştun.

Bir ara, uzakta müşriklere kızan, bağırان, onları savaşa zorlayan birini görmüştün.

Üzerine yürüdün, kaldırdın kılıcını başını almak için; etrafından imdat istedi, bağırmaya başladı.

Onun bir kadın olduğunu fark edince durdun,

Çevirdin atının yönünü diğer tarafa, vazgeçtin öldürmekten.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) kılıcına kadın kanı bulaşmamalıydı.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) kılıcı kadın, çocuk, yaşlı ve eman dileyene kalkmamalıydı.

Bu ne civanmertlikti ya Ebâ Dücâne!

Bu ne yaman merhametti ki, Ebû Süfyan'ın karısı, Hint bile nasiplenmişti.

...

Uhut'ta Müslümanlar bir ara dağılınca, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)in yanında kalan on dört delikanlıdan biri de sendin ya Ebâ Dücâne!

On dört fedai, ayın on dördü gibi parlıyordunuz Fahri Kâinat'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında.

Diğer fedailer gibi sen de Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından ölüm pahasına ayrılmamak üzere yemin etmiştin.

Ve siz ne güzel, ne kutlu, ne talihli sahabîlersiniz ki, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) duasına mazhar olmuşsunuz.

Bir ara, müşriklerin başlarından Abdullah bin Hunejd, Peygamberimizi görünce O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) doğru yöneldi.

Bir an bir boşluk yakalamıştı.

Bir an Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) canına kastetti.

Haddi aştı, edebi terk etti.

Tepeden tırnağa silahlı ve zırhlar içerisinde idi.

“Bana Muhammed'i gösterin. Ben Züheyr'in oğluyum. Ya ben O'nu öldürürüm ya da ben ölürüm!” diye bağıryordu.

Bir şey yapmak gerekiyordu. Haddini bilmeyene haddini bildirmek.

“Gel!” dedin...

“Gel! Ben vücudumla Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’i koruyanlardan biriyim.”

“Gel! Ben başımı, O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yoluna koyanlardan biriyim.”

“Gel!” dedin...

“Haddini bilmeyene haddini bildireyim.”

Abdullah Bin Huneyd, Efendimiz’in yanına dahi yaklaşamadan bir kılıç darbesiyle onu ikiye biçtin ya Ebâ Dücâne!

Sen kahramandın,

Sen O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yoluna baş koyandın.

Efendimiz’e atılan oklara karşı vücudunu siper ediyor, atılan oklar senin sırtına çarpıp yere düşüyordu.

Bu durumu gören Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) senin için dua etmişti ya Ebâ Dücâne!

O (sallallahu aleyhi ve sellem), senden razıydı,

Kutlu olasın,

Mutlu olasın.

“Allah’ım!” demişti...

“Allah’ım! Ebû Dücâne’den ben nasıl razı isem, Sen de razı ol.”

Bu ne güzel dua idi.

Bu ne güzel talih.

Uhut semalarından sizi gök ehli izliyordu,

Uhut semalarından gök ehli iniyordu akın akın.

İyilikleri kötülüklerden arındıran bir ufuk oldu Uhut.
İyileri bağrına alan, kötülerini ayıran.
İyileri sonsuz saadete, kötülerini sonsuz azaba uğurlayan
bir durak.

...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Uhut'tan dönünce seni
çağırmişti,

Hiz. Ali'ye dönüp; "Ya Ali! Sen muharebede sadakat
gösterdin; Sehl Bin Haris ve Ebû Dücâne de sadakat gös-
terdi." diyerek iltifat etmişti size.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ferman buyurdu!

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), kılıcını kaldırdı ve
Uhut'tan sonra sözünde durmayıp ihanet eden Beni Nadir
Yahudilerinin üzerine yürüme emri verdi.

Yahudiler bozguna uğramışlardı,

Yahudiler yenilmişler ve eman dilemişlerdi.

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) hiçbir mal götür-
memek şartıyla eman vermişti onlara.

Elde edilen ganimet, ensarın evinde oturan ve Medine'de
hiçbir mal ve mülkü bulunmayan muhacirlere dağıtılacaktı.
Böylece muhacirler, ensarın evinde oturmaktan kurtulacak
ve kendilerine ait yerleri olacaktı.

İstişare kararı böyle çıkmıştı. Hiçbir ensar ganimet al-
mayacaktı. Ama senin ey Ebû Dücâne, tüm varın yoğun
Allah ve Elçisi (sallallahu aleyhi ve sellem) yolunda vereceğin ca-
nından başka bir şey değildi.

Dünya namına hiçbir malın mülkün yoktu.

Bir başın vardı, onu da vermeye yemin etmiştin.

Sen çok fakirdin,

Ama gönlün zengindi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), ensardan, Sehl Bin Huneyf ile sana bu ganimetlerden pay vermişti.

...

Bir gece evinde yatarken bazen değirmen sesi, bazen de ağaç yapraklarının sesi gibi bir hışırtı duymuştun.

O yana baktığında şimşek gibi bir parıltı görmüştün.

Başını kaldırdın, odanın ortasında, siyah bir şeyin yükseldiğini fark etmiştin. Elinle yoklayınca, derisi kirpi derisi gibiydi.

Bir an yüzüne kıvılcım gibi bir şeyler atmaya başlayınca hemen koşup Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) durumu bildirmiştin.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), başınız sıkıştığında ilk yardım edecek olandı.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), başınız sıkıştığında ilk koşulacak olandı.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), başınız sıkıştığında en emin sığınaktı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sana bakmıştı da; "Ey Ebû Dücâne!" demişti.

"Ey Ebû Dücâne! Allah evine hayır ve bereket versin."

O ne güzel dua idi,

O ne güzel hitap.

"Ey Ebû Dücâne! Allah evine hayır ve bereket versin."

Sonra Hz. Ali'yi çağırıp ona bir mektup yazdırmış ve mektubu sana vermişti.

Sen o mektubu başının altına koyup uyuyunca feryat eden bir sese uyanmıştın.

“Ya Ebâ Dücâne!” diyordu ses.

“Ya Ebâ Dücâne! Bu mektupla beni yaktın. Senin sahibin, bizden elbette çok yüksektir. Bu mektubu bizim karşımızdan kaldırımandan başka bize kurtuluş yoktur. Artık senin ve komşularının evine girmeyeceğiz. Bu mektubun bulunduğu yerlere gelemeyiz.”

Ama sen izinsiz kaldıramazdın,

Ama sen izinsiz nefes dahi alamazdın,

Çünkü sen söz vermiştin,

Çünkü sen ant içmiştin.

Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) her hususta bağlılık yemini etmiştin.

O gece cinlerin feryadından sabaha kadar uyuyamamıştın.

Sabah Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) durumu bildirince;

“Bu mektubu kaldır, yoksa mektubun acısını kıyamete kadar çekerler.” buyurmuştu Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

...

Sen, Efendiler Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) hem çok yakındın hem de her an iltifatına mazhardın.

Sen Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) gölge-

sine sığınmayı kurtuluş vesilesi saymış, O'nunla şeref bulmuştun.

Sen, Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından hiç ayrılmamış, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra yine O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) koşmuştun.

Sen O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) hem bu dünyada hem ahirette komşu olmuştun.

GÜL BAHÇESİNDE BÜLBÜL OLMAK

Gül bahçesinde bülbül Bilal,
Gül fidanında dal minarendir.
Ezan senin en güzel namen,
Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), senin son limanıdır.
Habeşli Bilal, siyahî Bilal,
Kâbe örtüsü misal, ten rengin Bilal!
Canım Bilal, cananım Bilal!
Ebû Bekir'in dostu, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem)
yaveri Bilal!

...

Hz. Ömer, senin için; “Hz. Ebû Bekir efendimiz, efendimizi azat etti.” demişti.

Sen bizim efendimiz,

Sen Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ashabıydın.

Ümeyye bin Halef'in mallarını satmak için Şam'a gitmiştin.

Gittiğin kervanda Ebû Bekir'di yol arkadaşın.

Kısa bir yolculuk, uzun bir dostluk kurulmuştu.

Ebû Bekir, bir rüya görmüştü de, rüyasını tabir ettirirken seni de götürmüştü yanında.

Ebû Bekir “Sıddık” ’tı, rüya ise sadık.

Mekke’de, sen köle idin,

Ümeyye bin Halef ise geçici efendin.

Bir gece kapın çalındı,

Dost, Sıddık, yâr Ebû Bekir seslendi usulca,

“Bilal, Bilal, Bilal!”

“Sen kimsin?” dedin, yüreğinde bir titreme,

“Ben” dedi ses, “Ben Ebû Bekir!”

“Ben Ebû Bekir, ey Bilal! Müjde getirdim sana.”

“Dost geldi, yâr geldi, can geldi, canan geldi.”

“Ümmetin peygamberi Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi.”

Ahmed-i Mahmud-u Muhammed Mustafa geldi.”

“Müjde ey Bilal, âlemlere rahmet geldi.”

“Müjde ey Bilal, Kâinat’a Sultan geldi.”

...

Habeşli Bilal, siyahî Bilal,

Mekke’nin gülü, Kâbe’nin bülbülü Bilal!

Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk inanan “yedi”nin biri Bilal!

Senin Müslüman olduğunu duyan zalim Ümeyye, hain

Ümeyye, sana olmadık işkenceler yapmıştı da, bir lahza olsun imanından caydıramamıştı.

Arap çöllerinin kızgın kumlarına sırt üstü yatırıp, üzerine en ağır taşları koymuştu da, seni dininden döndürememişti.

Alnında boncuk boncuk ter, dilinde en güzel name,

“Allah birdir, Allah birdir. Muhammed O’nun elçisidir. Ey topraklar, ey taşlar, ey taş yürekliler! Allah birdir, Allah birdir ve O’ndan büyük yoktur.”

Hain Ümeyye, zalim Ümeyye, seni Mekke’nin sokaklarında boynunda bir iple dolaştırırdı ey Bilal!

Sen boynunda bir iple Mekke sokaklarında yerlerde süründürülürken bile “Allah birdir!” diye inliyor, cennette kendine en âlâ makamı hazırlıyordun.

Yine bir gün kızgın kumlar üzerinde, sırtında koca koca taşlarla işkence çekerken, Kâinat’ın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), seni görmüştü,

Kâinatın Sultanı hüzünlenmiş,

Kâinatın Sultanı üzülmüştü.

Kâinatın Sultanı ağlamış,

Melekler onu teskin etmişti...

Senin durumunu dostu, yâr-ı vefadârı, Sıddık Ebû Bekir'e söylemişti de;

Ebû Bekir de bu sözü emir kabul edip seni Ümeyye b. Halef’in elinden almış ve azat etmişti.

Ammar b. Yâsir, senin azat edilmeni tasvir ederken:

“Allah Bilal’e ve dostlarına ihsan etti azat ediciyi,

Ve mahvetti, ezdi alaycığı ve Ebû Cehil'i.
Akşama kadar Bilal'i kıvrandırırıldardı ve korkmazlardı,
İnsafı, akıllı insanların korktuğundan.
Bilal, niyaz ederdi:
“Ben, kâinatı yaratan Rabbin teklîği adına,
Şehadet ederim ki Rabbimiz sabırlıdır!
Öldürürseniz öldürün beni,
Can vermekten korkarak,
Rahman'a ortak koşamam!
Ve ey İbrahim'in,
Ve kul Yunus'un, Musa'nın, İsa'nın Rabbi!
Sen kurtar beni!
Ve gözünün yaşına bakma!
Güçlü bir sülaleden gelip, Gayya'ya kayanın.
Oysa onun gücü,
Ne adalete dayanır, ne de takvaya!”

...

Müjde ey Bilal!

Müjde sana.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) söyledi.

Dedi: “Rüyamda Cennetteydim. Önümde bir hışırtı, bir ses işittim. “Kimdir ey Cibril?” diye sorduğumda, Cibril: “Bu Bilal'dir.” dedi.

Müjde ey Bilal, müjde!

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) söyledi.

“Bilal, siyahların cennetteki önderidir.” dedi.

...

Hani hatırlar mısın, bir gün Mescid-i Nebevi’de çocuklar gibi koşuyor, coşuyordun.

Hz. Ömer sordu: “Ya Bilal! Nedir bu hâlin? Bura mes-cittir, unuttun mu?”

Dedin, “Ne var hâlimde? İstersen gidelim Resûlullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem), arz edelim hâlimi.

Yanlışsa yaptığım, el açıp, tövbe edelim Mevla’ya.”

Hz. Ömer, Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) durumu arz edince, O (sallallahu aleyhi ve sellem) da sana sormuştu:

“Ya Bilal, böyle neşeli olmanın sebebi nedir?”

“Ya Resûlallah!” dedin.

“Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Cenâb-ı Hak bana hidayet nasip etti. Ben bir köleydim. Mekke’nin ileri gelenlerinden nice kimseler bu saadete eremediler. Ebedî saadetten mahrum kaldılar. Onlara hidayet nasip olmadı. Bana oldu. Ben neşelenmeyeyim de kim neşelensin; ben oynamayayım da kim oynasın?”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm etti, “Bilal’e dokunmayın!” dedi.

İşte, gün senin günündü Ey Bilal!

İşte, neşe senin, coşku senindi.

Medine’de Efendimiz’e ezan okunması bildirilince, O (sallallahu aleyhi ve sellem) seni seçmişti.

Senin sesin güzel,

Senin sesin gürdü.

Sen gül bahçesinin bülbülü,

Gülfidanının dalıydın.

Mekke fethedilip, Kâbe putlardan temizlenince yine 'ilk ezan'ı sen okumuştun.

Sen ezanın bülbülü,

Sen Efendimin (sallallahu aleyhi ve sellem) siyah gülüydün.

...

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra Medine dar gelmişti sana,

Mekke dar gelmişti...

Dünya dar gelmiş, kâinat dar gelmişti.

Nereye baksan O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görüyor,

Nereye dönsen O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) duyuyordun.

Ezan okuyamaz hâle gelmiştin. Ezan okuyamıyordun.

Ne zaman teşebbüs etsen, ne zaman 'Allahu Ekber, Allahu Ekber', diye başlasan,

Söz 'Muhammed Resûlullah'a gelince hıçkırıklarını tutamıyordun.

Ağlamaktan boğuluyor, sesin çıkmaz oluyordu.

O günden sonra bir daha ezan okuyamadın.

O günden sonra senin sesine hasret kaldı Medine...

Dedin, "Bana müsaade, ben gideyim bu diyardan!"

Hz. Ebû Bekir, kalman için sana ısrar ettiğinde;

"Ya Ebâ Bekir!" dedin...

“Ya Ebâ Bekir! Eğer sen beni Allah için azat ettinse, bırak istediğim yere gideyim; yok kendi nefsin için azat ettinse, beni yanında alıkoy.”

Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir, hüzünlendi, ağladı.

Zaten en büyük dostunu, en büyük destekçisini, sevgililer sevgilisini kaybetmişti.

Şimdi de seni kaybediyordu ya Bilal!

“Git!” dedi...

“Ya Bilal! İstedığın yere git.”

...

Hasret doruğa çıkmıştı.

Hasret için için yakıyordu yüreğini.

Yapayalnız kalmıştın bu dünyada,

O (sallallahu aleyhi ve sellem) gitti gideli yanmış tutuşmuşsun...

Bir gece rüyana Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi.

Bir gece rüyana nur indi.

“Bunca ayrılık yetmedi mi, ya Bilal?” dedi.

“Hâlâ kabrimi ziyaret etmeyecek misin?”

“Emrin olur Sultanım. Ferman başım gözüm üstüne.”

“Sen istersin de ben gelmez miyim?”

“Sen söylersin de ben durur muyum?”

Medine yolları bitmek bilmiyordu.

Biricik Efendine (sallallahu aleyhi ve sellem), yaklaştıkça, havayı kokluyor, taşları toprakları okşuyor, gözyaşı döküyordun.

Başka hiçbir şey duymuyor,

Hiçbir şey görmüyordun.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek kabrine geldiğinde daha fazla dayanamadın, kapandın kabrin üstüne ve bayıldın.

Etrafında gül kokusu vardı.

Başını kaldırdığında, yanı başında Sevgilinin (sallallahu aleyhi ve sellem), sevgilileri vardı.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) torunları, senin saçını okşuyorlardı ya Bilal!

Seni seviyor, seni kokluyorlardı.

“Ah yavrularım! Ne kadar da deniz kokuyorlardı.”

Hz. Hasan, sana baktı. Sanki bir şey ister gibiydi.

“Dedemiz” dedi...

“Dedemiz seni çok severdi. Acaba O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) hatırı için bir şey istesek yapar mısın?”

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hatırı kırılır mı?

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) güllerinin hatırı kırılır mı?

“Emredin bu kölenize, ne dersenez yerine getiririm.”

“Bin defa estağfirullah!” dediler...

“Ya Bilal, bin defa estağfiriullah! Fakat bütün Medineliler gibi, biz de senden, bir defa da olsa ezan dinlemek istiyoruz. Ricamız sadece budur.”

“Anam babam sizlere feda olsun ya Hasan, ya Hüseyin! Başım gözüm üstüne.”

Ertesi sabah Medine semalarından senin sesin yükseldi
ey Bilal!

Yer gök yankılandı, Allahu Ekber! Allahu Ekber!”

Medine ayağa kalktı, melekler kulak kesildi.

“Eşhedü en la ilahe illallah! ve Eşhedü enne Muham-
meden Resûlullah!” deyince herkes sokaklardaydı.

Sandılar Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşıyor,

Sandılar, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), teşrif etti.

Gül bahçesinin bülbülünün son nâmesiymiş,

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) ismi son bir kez daha senin
sesinle Medine semalarında yankılanmakta.

KEDİCİK BABASI

Ya Ebâ Hir!

Ey Kedicik babası!

Merhametin çok, kibrin yoktu senin.

Bir gün yolda bir kedicik bulmuş, onu kaftanına sarmıştın.

Sen biliyordun ki; yerdekilere merhamet etmeyene göktekiler de merhamet etmezdi.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) gördü seni. Dedi:

“Nedir o taşıdığın?”

“Kedicik” dedin mahcup bir edayla. “Küçük, sevimli bir kedicik.”

“Ey Ebû Hir! Allah sana selamet versin!”

Allah seni korusun, kollasın!

...

Sağlığında Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından hiç ayrılmadın,

Sen ne vefalı dosttun,

Allah (celle celâluhû) da seni cennetinde O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından ayırmasın.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına giderken:

“Ey uzun ve mutlu gece,

Küfürden azat olduğu için huzurlu gece...” diye mırıldanıyordun.

O sırada karşına bir genç çıktı ve:

“Ey Ebû Hureyre!” dedi.

“Ey Ebû Hüreyre! Bu genç senin kölendir.” deyince,

Uzun ve mutlu gecede sadece sen değil herkes hür olmalıydı.

Allah'ın huzurunda herkes birdi.

Üstünlük yalnız ve yalnız takva ileydi.

Herkes hür olmalıydı.

“Onu azat ettim. O artık özgürdür.” dedin.

...

Acıkmıştın,

Yiyecek hiçbir şeyin yoktu.

Açlıktan karnına taş bağlamıştın.

Yol üzerinde duruyor, gelen geçene âyet okuyordun ve onların seni evlerine davet etmelerini umuyordun.

Ama kimse sana aldırış etmiyordu.

Belki de çoğu aynı durumdaydı.

Çoğu açtı ve yiyecek bir şey bulamıyordu.

Sonra az ileride bir nur belirdi.

Gözleri güneş gibi aydınlık, yüreği ummanlar gibi geniş bir nur.

Efendiler Efendisiydi gelen.

Kâinatın gülü,

Gönüllerin Sultanı,

Dertlilerin dermanıydı.

Allah'ın Habibi, Muhammed Resûlullah'tı...

Durdu. Bir müddet okuduğun âyetleri dinledi ve “Benimle gel ya Ebâ Hir!” dedi.

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) evinde birkaç bardak süt vardı.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sordu;

“Bu nereden geldi?”

“Falancanın hediyesi” dedi evdekiler.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), senden ‘Ehl-i Suffe’yi çağırmanı istedi.

Ehl-i Suffe, İslâm misafirleriydi.

Ehl-i Suffe, hayatlarını Peygamberin medresesinde ilim öğrenmeye adanmış kimselerdi.

Ehl-i Suffe, seçkin kimselerdi,

Ehl-i Suffe, daima Mescid-i Nebevi’de bulunur, ilim ve ibadetle uğraşırlardı.

Ehl-i Suffe, Kur’ân tahsil eder, her zaman Peygambere yakın olurlardı.

Ve sen Ehl-i Suffedendin...

Onların olduğu gibi, senin de bakımını Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) üstlenmişti.

Sen acıkınca Mescid-i Nebevi'ye gider, Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) bakardın.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), anlardı.

“Gel Ya Ebâ Hir!” derdi.

“Gel!”

Hatta bir ara Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) minberi ile Hz. Âişe'nin odası arasında saralı hasta gibi bayılma nöbetleri geçiriyordun. Etrafta birikenler, “Bu adam delirmiş olmalı!” diye konuşuyorlardı.

Oysa ki ne deliydin ne de hasta.

Sen, açlıktan bu hâle gelmiştin ya Ebâ Hir!

Açlık senin imtihanındı.

Ama hep kazandın ya Ebâ Hureyre!

Hep kazandın.

Beytullah'ı tavaf ediyordun.

Hem dua ediyor, hem şükrediyordun.

Ve bir yandan da şöyle diyordun:

“Karnımdan ötürü bana yazıklar olsun! Doyurduğum zaman beni sıkıştırıp boğar. Aç bıraktığımda ise şikâyet edip durur.”

...

Hastaydın.

Bir yandan tir tir titriyor, diğer yandan ağlıyordun.

Gözyaşlarını tutamıyor, için için yanıyordun.

Niçin ağlıyorsun diye soranlara;

“Sizin şu dünyanız için ağlamıyorum.” dedin.

“Sizin şu dünyanız için ağlamıyorum. Yolculuğum uzun ve zorlu geçeceği için ağlıyorum. Şimdi aзіğim çok az. Cennet ve cehennemın kıyılarındayım. Beni hangisinin çekip alacağını bilemiyorum.”

...

Bir gün Peygamberimizin huzuruna gidip;

“Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin.

“Annemi İslâm’a davet ediyorum, bir türlü kabul etmiyor. Bu gün de Müslüman olmasını söyledim. Bana hoş olmayan sözlerle karşılık verdi, kabul etmedi. Hidayete kavuşması için dua buyurunuz.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), dua etti, sen ‘âmin’ dedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), dua etti, melekler ‘âmin’ dedi.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dua etti, annen hidayet buldu.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dua etti, sen ağladın...

...

Ebû Hureyre!

Can Ebû Hureyre!

Senin için, “Ebû Hureyre, ne kadar da çok hadis rivayet ediyor. Ne Muhacir, ne de Ensar’dan hiç kimse onun kadar hadis rivayet etmedi.” diyorlar.

“Ne dersin ya Ebâ Hureyre?” dediklerinde,

“Doğru!” dedin.

“Doğru!”

“Muhacir kardeşlerim çarşılarda gezerken, Ensarlı kardeşlerimse mallarıyla meşgul olurken, ben zavallı bir fakir olarak, karın tokluğuna Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) peşini bırakmıyor, kimse yokken bile O’nun yanında bulunuyordum.”

Bir ara Hz. Âişe validemiz, seni yanına çağırıp, görmediği bazı hallerin, duymadığı bazı rivayetlerin hesabını sormak istemişti.

Sen de “Ey Anacığım!” dedin. “Ey Anacığım! Anam babam sana feda olsun!”

“Ayna, sürme ve güzel koku gibi şeyler beni oyalayıp da bu rivayetleri Resûlullah’dan (sallallahu aleyhi ve sellem) duymama engel olmadı.” deyince, Âişe validemiz;

“Tamam” dedi. “Tamam, belki de öyledir.”

...

Sen ve arkadaşların oruç tuttuğunuzda hep mescitte kalır,

Hep orada vakit geçirir ve “Biz orucumuzu tertemiz tutuyoruz!” derdiniz.

Siz tertemizdiniz,

Melekler kadar saf,

Çiçekler kadar zariftiniz.

Çarşıdan ailenin yanına geldiğinde,

“Yanınızda yiyecek bir şey var mı?” diye sorardın.
Onlar, “Hayır, yok!” derlerse,
“Ben zaten oruçluyum.” derdin.
Sen Resûlullah'tan duymuştun ki;
“Oruçlunun iki mutluluğu vardır:
Biri iftar ettiği an, diğeri Rabbine kavuştuğu andır.”
Sen iki mutluluğu da birden yaşamak istiyordun,
Sen iftarını cennet yamaçlarında yapmak istiyordun
Zaten yaşadığın sürece doya doya bir iftar yapamadın
Dünya sana kement vuramadı,
Sen fakirdin ama zenginliği O'na (sallallahu aleyhi ve sellem)
teslimiyette buldun.

Sen bulacağın her şeyi O'nda (sallallahu aleyhi ve sellem) buldun.

Sen Ehl-i Suffe'dendin.

Sen Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dostu,

Sen melekler kadar temizdin.

Ve

Sen melekler safındaydın.

...

VAHIY KÂTİBİ

“Allah beni mi andı?”

“Evet ya Ubeyy! Allah, seni andı!”

“Allah, sana Kur’ân okumasını tavsiye etti Peygamberine.”

Şaşkınlık, heyecan ve haz!

Ağlamaya başladın.

Gözyaşlarına hâkim olamıyordun.

Allah, seni andı ey Ubeyy!

“Allah, senin ismini ve nesebini Mele-i Alâ’da andı.”

Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelmiştin.

Başın önde ve mahcup.

Heyecan dorukta.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni çağırmişti.

Eliyle göğsüne vurdu ve şöyle dedi;

“Şüphe ve yalandan seni Allah’ın yardımıyla kurtarıyorum.”

Sen terden sırlıslam olmuşun.

Sen kutlu bir elin himayesindeydin.

Sen karşında Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraber
sanki Rabbini görüyordun.

Ulvi huzurdaydın.

Sen vahiy kâtibiydin.

Kutlu kalem, şanslı mürekkeptin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'ye hicret edince
gelen vahiyleri ilk yazan sendin.

Yazdığı yazıların sonuna, “Filan oğlu filan” yazanın da
ilkiydin.

Cebrail, tüm haşyetiyle indiği zaman,

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), tüm dikkatiyle vahiy aldığı
zaman,

Sen daha yazının ıslaklığı üzerinde iken onu ezberler,
Sultanlar Sultani'na (sallallahu aleyhi ve sellem) okurdun.

Allah, seni andı ey Ubeyy!

Sen Kur'ân'ı aldın, gönlüne yazdın.

Sen Kur'ân'ı aldın, diline yazdın...

...

Mümin bir kul;

Eğer imtihan edilirse sabreder,

Nimete kavuşursa sabreder,

Konuştuğunda doğruyu söyler,

Hüküm verdiğinde âdil davranır.

Yine mümin, beş nur içinde dolaşır durur.

Allah'ın (celle celâluhû), “nur üstüne nur!” dediği de budur.

Mümin kulun, sözü nurdur,

Ameli nurdur,

Girişi nur, çıkışı nurdur.

Kıyamet gününde varacağı yer de nurdur.

Ama kâfir, o da beş karanlık arasında döner durur.

Sözü karanlık, amelî karanlık,

Girişi karanlık, çıkışı karanlık,

Kıyamette varacağı yer kat kat karanlıktır.

Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem); “Yâ Resûlallah!” dedin...

“Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Hummanın mükâfatı nedir?”

Resûlullah sana ; “Terledikçe ve çırpındıkça hasta üzerine sevap yağar.” dedi.

Bunun üzerine açtın ellerini; “Ey Allah'ım! Bana öyle bir sıtma (humma) ver ki, senin yolunda yürümekten, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) mescidine gitmekten beni alıkoymasın!”

Çok sürmemişti.

Henüz vakit de geçmemişti.

Gün dönmemişti.

Akşam evine gittiğinde sıtmaya yakalanmıştın.

Seni tanıyanları hayretlere sevkettin.

Bu nasıl adanmışlık ki, Allah ellerini boş çevirmedi.

Allah aşkına söyle, hangi masum hislerle ellerini kaldırdın semaya?

Bu nasıl samimiyyetti ki, arş-ı âlâyı müstecaba sevk ettin?

Nasıl içten yanmıştın ki, duan hemen kabul oldu.

...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bir gün; “Ya Ubeyy! Cibril’in bana öğrettiği kelimeleri sana öğreteyim mi?” dedi.

Sen de;

“Evet! Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin.

“O hâlde şunları söyle!” dedi Kâinatın Sultanı.

Ve sen de söyledin;

“Allah’ım tüm günahlarımı bağışla! Kasten, dalgınlıkla ya da kendimde olmadan işlediğim tüm günahları bağışla! Beni verdiklerinin bereketinden yoksun bırakma! Yasakladığın şeylerle beni imtihan etme!”

“Sen ellerini kaldırıncı boş çevrilmeyen hasbî dost,

Bu mücrim elleri de tut, kaldır kutlu ellerinle semaya,

Sergerdan halimize bakıp da bizleri yaban sayma,

Bizim perişanîyetimiz seni tanımamaktan

Bizim dağınıklığımız bin bir ihtimamla yazdığın ilâhî beyana uzak olmaktan,

Ey ismi semada anılan kutlu kâtip,

Sen vahiy yazıyordun, ben ise seni yazma cüretkârlığı gösterdim, affını umuyorum.

Günahlarımın dayanılmaz hacaletiyle recam odur ki;
İlahi divanda bize ışık, bize nur, bize yâr olsun...
Âmin, âmin, âmin...”

KUMRAL BİR ATIN ÜZERİNDEYDİN!

Hudeybiye Antlaşması'ndan sonra Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), komşu devlet hükümdarlarına İslâm'a davet mektupları gönderiyordu.

Herkesi olduğu gibi Habeş Hükümdarı Necaşi'yi de İslâm'a davet etmişti.

Hem İslâm'a davet etmiş, hem de ülkesinde bulunan Müslümanları Medine'ye göndermesini istemişti.

Necaşi, büyük hükümdar,

Necaşi feraset sahibi,

Necaşi, emanete ihanet etmeyen kral.

Necaşi'nin Müslümanlara tahsis ettiği gemiyle sen de Arabistan'a dönmüştün.

Hemen Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gittin.

O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) susamış,

O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) yanmıştın.

Hayber'in fethinden hemen sonra seni karşısında gören Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), "Hangisine sevineceğimi bilemiyorum. Hayber'in fethine mi, yoksa Cafer'in gelişine mi?" diye senin dönüşüne olan sevincini dile getirmişti.

Ey Cafer!

Mert, cesur ve fedakâr Cafer!

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni karşısında görünce, önce sevindi, sonra alnından öptü.

Sen, Cafer b. Ebi Tâlib!

Sen, Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ifadesiyle Cafer-i Tayyar!

Sen, ariflerin sohbet adamı,

Sen, fakirlerin koruyucusu Ebü'l-mesakin,

Sen, iki hicretin muhaciri Zü'l-hicreteyn,

Sen, iki kibleye secde eden, cömert, kahraman sahabi,

Sen, Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk bağlananlardan,

Sen, gönlünü, başını, canını kurban eden sahabi.

Sen, Cafer b. Ebi Talib.

Nam-ı diğer, Cafer-i Tayyar!

Hoş geldin gönlüme,

Hoş geldin kalbime,

Hoş geldin ruhuma.

...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bir grup Müslüman'la

beraber Habeşistan'a, Necaşi'nin ülkesine gitmenizi emir buyurmuştu.

Tereddüt yok, endişe yok, korku yok,

Kalktınız ve gittiniz.

Çile çektiniz, ızdırap yudumladınız, açlık gördünüz,

Ama gittiniz.

O gün yiğitlik, git denilince tereddütsüz gitmekti.

O gün yiğitlik, ardına bile bakmadan yola çıkmaktı.

Sen yiğittin ey Cafer!

Arkadaşların yiğit.

Kureyşliler, sizin gittiğinizi öğrenince hemen peşinizden Amr b. As ile Ammar b. Velid'i gönderdiler.

Siz hediyelerinizi sundunuz Necaşi'ye,

Onlar da sundu.

Sizin hediyeleriniz kabul gördü, onların da;

Onlar secde etti, siz etmediniz.

Onlar eğildi, siz eğilmediniz.

Siz kime eğileceğinizi ve kime secde edeceğinizi çok iyi biliyordunuz.

Siz O'ndan (celle celâluhû) başkasına secde etmemek için yollara düşmüştünüz.

Sonra Amr b. As, ayağa kalktı ve;

“Ülkemizde bulunan bazı insanlar bizim dinimizi terk ettiler ve onlar şu anda senin ülkendeler.” dedi.

Necaşi, sizi çağırdı.

“Krala secde edin!”

“Krala secde edin!”

“Hayır!” dedin ey Cafer!

“Hayır! Biz ancak ve ancak Allah’a secde ederiz.”

“Sizin derdiniz nedir?” dedi Necaşi!

“Allah aşkına kuzum, sizin derdiniz nedir?”

“Bizim derdimiz büyük,” dedin.

“Bizim derdimiz yüce:

Biz cahil bir kavim idik. Putlara tapar, ölmüş hayvanın etini yer, fuhuş yapardık. Akrabalarımızı ziyaret etmez, komşularımıza kötü davranırdık. Güçlü olanlarımız güçsüzleri ezerdi. Nihayet Allah Teâla bize, soyunu, sülalesini, sadakat ve güvenirliliğini, dürüstlük ve namusluluğunu çok iyi bildiğimiz bir elçi gönderdi. O, bizi Allah’a çağırdı. O’nu birlememiz ve sadece O’na ibadet etmemiz için. Biz bundan böyle, taptığımız ve dedelerimizin tapa geldiği taş parçalarından, putlardan arınıp sıyrıldık. O (sallallahu aleyhi ve sellem), doğru sözlü olmayı, emanete ihanet etmemeyi, ana baba ziyaretini, güzel komşuluğu ve kan gütmekten elimizi çekmemizi emretti. Fuhuştan, çirkin sözden, yetim malı yemekten ve iffetli kadınlara iftira atmaktan sakındırdı bizi. Tek olan Allah’a ibadet etmemizi ve O’na (celle celâluhû) hiçbir şeyi ortak koşmamamızı emretti. Bize namaz ve orucu emretti. Biz de O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) tasdik ettik. O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) inandık. O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah indinden getirdiği her şeyin takipçisi olduk. Tek Allah’a kulluk ettik. O’na (celle celâluhû) ortak koşmadık. O’nun (celle celâluhû) yasağını yasak, hela-

lini helal bildik. Ama milletimiz bize saldırdı. Bize işkence etti. Dinimizden dönüp, putlara tapalım diye, türlü türlü fitnelere maruz kaldık. Daha önce mubah saydığımız pisliklere dönelim diye acı muameleler gördük. Ne zaman ki bizi ezdiler, dünyayı başımıza dar ettiler ve dinimizle aramıza engel koydular, senin topraklarına doğru yola çıktık. Başkaları yerine seni seçtik. Senin gölgende olmayı tercih ettik ve senden haksız muamele görmemeyi umuyoruz ey Kral!”

Necaşi, durdu, sizi seyretti.

Necaşi, şaşırıldı, Necaşi hayran kaldı.

Amr b. As, “Allah kralı ıslah etsin!” dedi. “Bu adamlar, Meryem oğlu konusunda size tamamen aykırıdır.”

Necaşi sakin,

Necaşi meraklı.

“Dostunuz (elçiniz)” dedi.

“Elçiniz, Meryem oğlu için ne diyor?”

“Yanınızda Allah’tan (celle celâluhü) indirilen bir âyet var mı?”

Sen Meryem sûresinin bir bölümünü okudun.

Sen okudun Necaşi ağladı,

Sen okudun yürekler dağıldı.

“O Meryem oğlu için, Allah’ın dediğini diyor. İsa, Allah’ın yarattığı bir ruh ve Allah’ın kelimesidir. Hiçbir beşerin el değmediği bakire Meryem’den doğmuştur.”

Necaşi’nin sakalları ıslanmıştı ağlamaktan.

“Vallahi!” dedi.

“Vallahi bunlar, Musa’ya da indirilen şeylerdir. Çünkü ikisi de aynı kandilin ışığıdır.”

Sonra yerden bir çubuk kaldırarak oradakilere döndü:

“Ey Keşişler ve Rahipler topluluğu!” dedi.

“Ey Keşişler ve Rahipler topluluğu! Bu adamlar sizin söylediğiniz şeylere hiçbir söz eklemiyorlar.”

Sonra sana döndü ey Cafer!

Arkadaşlarına döndü:

“Size selam olsun” dedi.

“Size kutlu olsun.”

“Nezdinden geldiğiniz Resûl’e selam olsun! Ben inanıyorum ki, O (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah’ın Resûlu ve İsa’nın müjdesidir. Eğer içinde bulunduğum şu mülke ve sorumluluğa sahip olmasaydım, elbette ki O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) koşar ve çarıklarından öperdim. Dilediğiniz kadar kalın toprağımda.”

“Siz ülkemde huzur ve güven içinde yaşayın! Kim size ilişirse mahvolmuştur. Altından bir dağ verseler yine de sizden birine işkence edemem. O iki Kureyşli’ye geri verin hediyelerini! Onlara ihtiyacım yok. Allah mülkümü bana verdiğinde benden rüşvet almadı. Ben rüşvet mi alayım? İnsanlar bana hangi konuda geldiyse ben de o konuda onları dinlerim.”

“Ey Kureyşliler! Gidiniz! Allah’a and olsun ki onları size teslim etmeyeceğim.”

Kureyşliler perişan,

Kureyşliler üzgün.

Kureyşliler reddedilmenin acısını yaşadılar.

Allah sizi korudu ey Cafer!

Allah'ın inayeti sizinleydi,

Allah sizi Necaşi ile himaye etti.

...

“Ah! Cennet ne kadar yakın,

Kokusu ne hoş,

Suyu ne soğuk...

Rumlara gelince

Mahvolacaklar şimdi,

Ben onlarla savaşıırken.”

Kumral bir atın üzerindeydin.

Elinde kılıç dilinde Allah ve Resûlü...

Kumral bir atın üzerindeydin.

Karşında küfür ordusu,

Ötelere tayeran edeceğin meydanda,

Kumral bir atın üzerindeydin

...

Mute'de Zeyd Bin Harise şehid olunca sancağı sen almıştın.

Zırhını giymiş, kılıcını çekmiştin.

Gün şehadete susayanların günüydü,

Gün senin günündü,

Ve sen kumral bir atın üzerindeydin.

Bir elinde sancak, diğer elinde kılıç, dalmıştın düşmanın ortasına...

Kumral bir atın üzerinde şهادete koşuyordun ey Cafer!

Neyin varsa koydun ortaya,

Bu gün O'nun (celle celâluhû) yolunda dökülme günüydü.

Ve sen de öyle yaptın;

Önce bir kolunu verdin. Sonra diğer eline aldın sancağı.

Yere düşmemeliydi Allah ve Resûlü'nün sancağı.

Zaten senden önce de hiç yere düşmedi o sancak.

Sonra diğer kolunu kestiler acımasızca...

Koltuğunun altına kıstırdın sancağı can havliyle.

Bedeninde doksandan fazla yara vardı.

Elini verdin, kolunu verdin, canını verdin ama;

Kumral bir atın üzerindeydin cennete uçarken.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), buyurdu:

“Cafer’i” dedi...

“Cafer-i Tayyar’ı, cennette meleklerle birlikte uçarken gördüm.”

Dilinde şahadet, kollarında iki kanat...

Kumral bir atın üzerindeydin,

“Ah!... Cennet ne kadar yakın,

Kokusu ne hoş,
Suyu ne soğuk...
Rumlara gelince
Mahvolacaklar şimdi,
Ben onlarla savaşıırken.” derken...

KUR'ÂN ÖĞRETİCİSİ

Kur'ân öğreticisi...
Büyük insanların dostu,
Sadece Mâbûd'a âşık, reddedilmeyen duacı.
Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) can dostu,
Endamı gül, gül kokulu Abdullah...
Güneşli bir gün,
Aydınlık bir gelecek.
Kimin neyi, niçin yaptığı değil,
Neyin ne zaman rahmet olacağı önemli.
Ukbe b. Ebi Muayt'ın koyunlarını güdüyordun.
Koyunlarına güzel ot bulmaktı tek derdin.
Yaptığının en iyisini yapmalıydın.
Havada bir değişiklik oldu, sende bir değişiklik,
Hava güzel, toprak güzel, gün güzel...

İki insan geldi yanına, “Hayırdır inşallah!” dedin kendi kendine...

Yaklaştılar yanına ve selam verdiler,
İçin inşirahla doldu. Tebessüm ederek aldın selamlarını.
Bir başkalık vardı hâllerinde,
Bir başkalık vardı bakışlarında.
Bu insanlar farklıydı diğerlerinden.
İçlerinden bir konuştu seninle.
Sanki ağzından çıkan her söz, bir nur hüzmeydi.

“Bize biraz süt verebilir misin?” dedi, gül yüzlü, gül bakışlı, gül kokulu Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem).

Sen, kendinden emin bir şekilde; “Var ama!” dedin, “Var ama size veremem! Bunlar bana emanet.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Sağılmayan bir koyunun var mı?” dedi.

Sen, “Evet!” dedin.

Aldın bir koyunu, o iki zatın yanına getirdin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), dudaklarında dua, koyundan bir kap süt sağdı.

Önce arkadaşı, sonra kendisi içti.

Sonra koyunun memelerini sıvazladı. Memeler eski hâlini aldı.

Sen mahcup bir edayla; “Okuduklarını bana da öğretir misin?” dedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), başını okşadı senin.

Gülümsedi.

Sen gülümsedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) gülümsedi,

Gökte melekler gülümsedi.

“Sen,” dedi.

“Sen, öğretilmiş, meraklı bir gençsin!”

Yavaş yavaş döndüler ve geldikleri istikamete gittiler.

Onlar giderken, senin de içinden bir şeyler peşlerinden gitmişti.

Bedenin yerindeydi ama aklın onlardaydı.

Bedenin yerindeydi ama kalbin onlardaydı.

Bedenin yerindeydi ama gönlün onlardaydı.

Yanına gelen bu iki kişiyi hiç aklından çıkaramadın.

Mekke’ye gidince içlerinden birinin Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) olduğunu öğrendin.

Hiç durmadın, vakit kaybetmedin.

Koştun ve şehadet getirdin.

Sen İslâm’ı seçen altıncı kişi oldun.

Çile kervanına katılan altıncı çilekeş...

İlklerdendin, en öndeydin.

Sevgin sonsuz, sadakatin sınırsızdı.

...

İslâmiyet’in ilk yıllarında iman etmek kolay değildi.

İman etmek zor, iman etmek tehlikelere göğüs germek demektir.

İman, bir yüreğe girmişse, onu kendi boyasıyla boyardı.

İman, bir yüreği almışsa, onu semalara koyardı.

İman, bir yüreğe girmişse, o yürek dünyalara meydan okurdu.

Sen imanın güzelliğini tadan, onun gücünün sırrını bulanlardandın.

“Ben!” dedin;

“Müsaadeniz olursa, yarın gidip, onların (müşriklerin) toplu olarak buldukları Kâbe’de Kur’ân okumak istiyorum.”

Önce müsaade etmediler, “Olmaz!” dediler...

“Olmaz, sana zarar verirler.”

“İman hem nurdur, hem kuvvettir. Hakiki imanı elde eden adam kâinata meydan okuyabilir.”

Sen hakiki imanın tam ortasındaydın.

Sen hakiki imanın derinliklerindeydin.

Ertesi gün müşrikler, Kâbe’de toplanmış oturuyorlardı.

Kara kara dilleriyle,

Kara kara gönülleriyle,

Kara yazı yazıyorlardı.

Kara kara dilleriyle,

Kara söz söylüyorlardı.

Birden kulaklarını çınlatan bir ses duydular.

“Allah!” diyordu, ses...

Allah, Rahman, Rahim...”

Sonra devam ediyordu:

“Rahman, Kur’ân’ı öğretti, insanı yarattı, ona konuşmayı belletti...”

Saldırdılar, saldırdılar, saldırdılar...

Onlar vurdu sen okudun, onlar sövdü sen yılmadın.

...

İşkenceler artıp, eziyet dayanılmaz hâle gelince,

Önce Habeşistan, sonra Medine yolları çekti seni.

İki hicrete de katıldın, iki hicret sevabını da aldın.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından hiç ayrılmadın.

İtaat seninle çağıladı,

Sadakat seninle billurlaştı...

Sen Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) çarığını giydirdin, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) önünden gidip yolunu açtın.

Her an, her yerde O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) eşlik ettin.

...

Bir gün bir adam Hz. Ömer'in yanına geldi ve "Mushafı ezbere yazan bir adamın yanından geliyorum." dedi.

Ömer korktu.

Ömer kızdı.

Ömer; "Sen ne diyorsun?" dedi.

"Sen neler söylüyorsun böyle?"

"Vallahi!" dedi adam. "Vallahi sana doğru söylüyorum."

"Kim bu?" dedi Ömer.

"Abdullah b. Mesut" deyince adam, Ömer rahatladı, derin bir nefes aldı ve;

“Bu şekilde ezbere Kur’ân yazmaya İbni Mesut’tan daha lâıyk biri yoktur.” dedi.

“Sana ondan bahsedeceğim. Hz. Ebû Bekir’in evinde geceyi sohbetle geçirdik. Sonra dışarı çıktık. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), benimle Ebû Bekir’in arasında yürüyordu. Mescide vardığımızda bir adamın Kur’ân okuduğunu gördük. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), onu dinliyordu. Ben; ‘Yâ Resûlallah! Geç kalmadınız mı?’ dedim. Eliyle bana ‘sus’ işareti yaptı. Adam Kur’ân okuduktan sonra kalktı, rükû ve secde etti. Oturup dua ve istiğfara başladı. Peygamber, şöyle seslendi;

‘İste, alacaksın’... Sonra da;

“Kur’ân’ı, indirildiği tazeliğiyle dinlemek isteyen ve bundan hoşlanan, İbni Ümmî Abd’in kıraatiyle okusun.” O zaman ben ve Ebû Bekir anladık ki, bu adam Abdullah b. Mes’ud’du.

Sabah olunca Abdullah’a müjdeyi vermeye gittim. Bana; ‘Senden önce Ebû Bekir geldi, haber verdi.’ dedi. Hiçbir hayır işinde Ebû Bekir’i geçemedim.”

Bedenin zayıftı,

Ayakların ince.

Bir gün Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) için ‘erak’ ağacından misvak kesiyordun. Rüzgâr estikçe dallarla birlikte sen de sallanıyordun. Orada bulunanlar senin bu durumuna güldüler.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Niye gülüyorsunuz?” diye sordu.

“Neden gülüyorsunuz?”

Mahcup oldu gülenler, üzöldüler...

Sonra açıkladılar; “Ayağının inceliğine gülüyoruz.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Canım elinde bulunduran Allah’a yemin olsun ki!” dedi...

“Kıyamet günü onun ayakları mizanda, Uhut Dağı’ndan daha ağır olacaktır.”

Sen, Kur’ân öğreticisi...

Sen, büyük insanların dostu,

Sadece Mâbûd’a âşık, reddedilmeyen duacı.

Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) can dostu,

Gül kokulu, endamı gül Abdullah...

Dualarında hep, tükenmeyen bir iman, sonsuz gerçek nimetler ve kesintisiz bir ışık isterdin.

Ve hep şöyle niyaz ederdin:

“Allah’ım, beni Cennette Peygamber’in dostu eyle...”

Âmin...

Âmin...

Âmin...

HURMA DALI KILIÇ OLDU

Ashab-ı Kiram arasında lakabın, “el Mücahidü fillah” idi.

Sen, Allah yolunun fedaisi,

Efendiler Efendisi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) halasının oğ-
lu,

Kâinatın Gülü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) temiz, pak, cen-
netlik zevcesi Zeynep bt. Cahş’ın ağabeyi,

Şehitlerin Efendisi Hz. Hamza’nın yeğeni,

İlk seriyye kumandanı,

İlk Emirü’l-Mü’minîn,

İslâm adına dalgalanan ilk sancak sahibi,

Abdullah b. Cahş...

...

Hicretin ikinci senesiydi.

Kureyş müşrikleri Nahle’den geçeceklerdi.

Oraya gidecek bir yiğit lâzımdı.

Gerekirse orada can verecek bir vefadâr...

O gün Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), yatsı namazından sonra seni çağırıldı.

“Sabah olunca yanıma gel! Silahın da yanında bulunsun! Seni bir tarafa göndereceğim.”

O gece sabah bir türlü olmak bilmedi.

Gözüne uyku girmedi.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni çağırılmış ve kutlu bir vazife vereceğini söylemişti.

Sabah olunca hemen mescide koşun.

Kılıcın, kalkanın, yayın ve sadağın (ok çantan) da yanındaydı.

“Canım sana kurban olsun, anam babam yoluna feda olsun, emret Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!”

Hz. Peygamber, sana bir mektup verdi, yanına da birkaç kişi.

Dedi: “Seni bu kişilerin üzerine kumandan tayin ettim. Git! İki gece yol aldıktan sonra bu mektubu aç! Orada yazılanlara göre hareket et!”

“Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Hangi tarafa gideyim?”

“Necdiye yolunu tut! Rekiye’ye, kuyuya yönel!”

Sen İslâm’da tayin edilen ilk Emirü’l-Mü’minin sıfatını aldın bu seferle...

İlk sancağı, ilk kumandanlığı aldın.

Uzun ve sıkıntılı geçen bir yolculuktan sonra Melel mevkiine vardığında mektubu açtı.

“Bismillahirrahmanirrahim!” diye başlıyordu mektup.

“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla!”

“Bu mektubu gözden geçirdiğin zaman, Mekke ile Taif arasındaki Nahle vadisine ininceye kadar, Allah’ın ismi ve bereketiyle yürüyüp gidesin. Arkadaşlarından hiçbirini, seninle gitmeye zorlamayasın! Nahle vadisindeki Kureyşlileri, Kureyşlilerin kervanlarını gözetleyip denetleyesin! Onların haberini bize bildiresin.”

Sen Emirü’l-Mü’minîn’din...

Sen ilk kumandan...

“Bizler Allah’ın kullarıyız ve hep O’na döneceğiz. İşittim ve itaat ettim. Allah’ın ve sevgili Resûlü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem), emrini yerine getireceğim!” diyerek aldın kutlu emri, öptün, başına koydun.

Sonra arkadaşlarına döndün ve;

“Hanginiz şehit olmayı istiyor ve özlüyorsa, benimle gelsin! Gelmek istemeyen dönüp gidebilir, zorlayıcı değilim!” dedin.

Kimse geri dönmedi.

Kimse geri gitmedi.

“İşittik ve itaat ettik!” dediler.

“Biz de işittik ve itaat ettik!”

“Allah ve Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), ne emrettiyse onu yerine getireceğiz!”

Nahle vadisinde beklerken bir Kureyş kafilesi geçti, birbirinden değerli yükleri vardı develerinde.

Onları durdurdunuz ve İslâm'a davet ettiniz.

“Hayır!” dediler,

“Hayır! Biz atalarımızın dinini terk etmeyiz.”

Ve çarpışma...

Bir ölü, iki esir ve deve yükü mallar...

Alınan ilk ganimet,

Öldürülen ilk müşrik ve alınan ilk esirler...

...

Uhut'ta savaşın çok çetin olduğu bir 'an'dı.

Bir ara Sa'd bin Ebi Vakkas'ın yanına geldin, elinden tutun ve bir kenara çektin.

“Ey Sa'd b. Ebi Vakkas!” dedin...

“Şimdi burada sen dua et, ben “âmin” diyeyim. Sonra ben dua edeyim, sen de “âmin” de!”

Ve Sa'd b. Ebi Vakkas, açtı ellerini semaya ve dua etmeye başladı.

“Allah'ım!” dedi.

“Allah'ım! Bana çok kuvvetli ve çetin kâfirler gönder. Onlarla kıyasıya vuruşayım. Hepsini öldüreyim. Gazi olarak geri döneyim.”

Sen bu duaya bütün kalbinle “âmin” dedin.

“Âmin ya Rab! Âmin!”

Sonra sen açtın ellerini, “Allah'ım! Bana zorlu kâfirler gönder, kıyasıya onlarla vuruşayım. Cihadın hakkını ve-

reyim. Hepsini öldüreyim. En sonunda da bir tanesi beni şehit etsin. Sonra o benim burnumu kulağımı koparsın ve ben Sana kavuştuğumda Sen; “Ey Abdullah! Burnunu ve kulağını kim kesti?” diyesin. Ben de; “Senin uğrunda, Resûlü’nün uğrunda onları feda ettim.” diyeyim. Sen; ‘Doğru söyledin ey Abdullah!’ diyesin.” diyerek bitirdin duanı.

Sa’d bin Ebi Vakkas’ın içinden bu duaya “âmin” demek gelmedi.

Ama söz vermişti.

O dua edecek, sen “âmin” diyecektin ve sen dua edecektin, o “âmin” diyecekti.

Bu dileğin gerçekleşmemesini dilemişti içinden, ama nafiye,

İçinde burkuntularla yüreği yana yana âmin dedi, «âmin »...

Senin duân yürektendi,

Senin duân gönül den.

Duân kabul olmuştu ey Abdullah!

Duân yerini bulmuştu.

Kahramanca vuruştun.

Yiğitçe dövüştün.

Önüne geleni deviriyor, önüne geleni öldürüyordun.

Bir ara savaşın şiddetinden kılıcın kırıldı.

O sırada Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sana bir hurma dalı uzatarak savaşa devam etmeni istedi.

Bir mucizeydi bu.

Peygamber mucizesi.

Hurma dalı kılıç oldu ve önüne geleni kesmeye başladı.

Ama duanda bir yer vardı ki, onun vakti gelmişti.

Savaşın sonlarına doğru Ebû'l-Hakem isimindeki bir müşrikin okuyla şehit olmuşsun.

Burnun, kulağın ve dudağın kesik.

Başın kanlar içindeydi, ama gönlün gül gülistan.

Bir tarafta Allah'ın Aslanı, Şehitlerin Efendisi Hz. Hamza, diğer tarafta sen...

Uhut'ta içtiniz şehadet şerbetini, Uhut'tan yükseldiniz cennet semâlarına...

Omuz omuza, yan yana...

Dayı, yeğen...

Uhut'ta yattınız, aynı kabirde...

Allah'ın Aslanı Hamza ve Uhut şehidi, el-Mücahidü filah Abdullah b. Cahş...

IŞIK EV'İN VARDI SENİN

Henüz on yedi yaşındaydın,

En güzel çağında,

Bir ses duydun ötelerden seni çağıran.

'Gel gönlünü huzura ve güzelliğe ver' diyen.

Nazla gerildi, niyazla dalgalandı bu sesler,

İçinde bulunduğun ızdıraplı anları, tatlı saatlere,

Karanlık günleri, aydınlık yıllara çevirdi.

Hayatın sığ ve anlamsız gibi görünen yanlarındaki perdeleri bir bir kaldırdı senin gözünden.

Kederin sürûra, kahrın lütuflara dönüştü.

Aldığın nefes, gördüğün resim lezzete dönüştü.

Aldı götürdü seni, ilk yedinin yedincisi oldun.

"Ben İslâm'da yedinci kişinin oğluyum. Babam yedinci kişi olarak Müslüman oldu." diyordu oğlun, her an, her fırsatta büyük bir övgüyle.⁸

⁸ İbn Sa'd, *Tabakat*, 3/242

...

Kâbe'nin batısında, Safa ile Merve arasında, Safa tepesinin eteklerinde,

Nurdan, ışıktan bir evin vardı senin.

İlk 'Işık Ev'di,

Işık süvarilerinin ilk kışlası,

Hak erlerinin halvethanesi,

Kutsilerin vâridat iklimleri.

'Işık Ev'in vardı senin.

Tadını, havasını, rengini, rayahasını ötelere alan 'Işık Ev'in.

İslâm'ın ilklerinin aydınlattığı 'Işık Ev'in.

Hamza'nın (radiyallahu anh), Ömer'in (radiyallahu anh) ve nice yiğitlerin Kâinat'ın Sultani'yla (sallallahu aleyhi ve sellem) buluştuğu 'Işık Ev'in.

Müşriklerin yaydığı karanlıkları aydınlatan hüzmelerin yayıldığı,

Işık Süvarileri'nin gönüllerde başlatıp, verâlara uzattığı yolları aydınlatan 'Işık Ev'in...

İslâm'a gönül verenlerin toplandığı 'Işık Ev'in.

Gönüllerin huzur bulduğu, cemaatle Mirac'a yükseldiği 'Işık Ev'in.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), orada kendini güven içinde hisseder, orada sizinle buluşur, sizinle sevinir, sizinle üzülürdü.

Peyder pey nazil olan âyetler 'Işık Ev'inde iner, ilk orada okunurdu.

Nur olur, kâinatı aydınlatırdı.

Nur olur, gönüllere akardı.

Nur olur, karanlıkları yıkardı.

Nur olur, bütün varlığın ufkunu sarardı.

...

Erkam b. Ebi'l-Erkam'dın sen,

Evin de Erkam'ın Evi...

Darü'l-İslâm, Beytü'l-İslâm...

İslâm'ın ilk eviydi senin evin.

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sığınağı.

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm kaynağıydı.

İLK SELAM

Ebû Zer el-Gıfârî,

Gıfâr kabilesinin gözü pek, yiğit, atılgan delikanlısı...

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), senin için; “Gök kubbenin altında ve yeryüzünün üstünde Ebû Zer’den daha doğru sözlü kimse yoktur!” demişti.⁹

Ebû Zer el-Gıfârî!

Sen cahiliye döneminde dahi putlara tapınmazdın.

Onları sevmez, elleriyle yonttuğu taşlara tapan insanlara hayretle bakardın.

Gıfâroğulları kabilesinden biri Mekke’den dönmüştü.

Hemen sana gelmiş, seni bulmuştu.

“Ya Ebâ Zer!” demişti.

Ya Ebâ Zer! Mekke’de bir zat zuhur etmiş ve kendisinin Peygamber olduğunu söylüyormuş.”

⁹ Tirmizî, *Menakıb*, 35

Gözlerin güldü Ya Ebâ Zer!

Gönlün güldü, dilin güldü.

“Cenâb-ı Hakk’a yemin ederim ki!” dedin. “Cenâb-ı Hakk’a yemin ederim ki, bu zat, iyilikleri öğrenmeleri ve kötülüklerden sakınmaları için halka nasihatler yapmaktadır.”

Zaman, durmak zamanı değildi,

Zaman, oyalanmak zamanı değildi,

Zaman, koşmak zamanıydı,

Zaman, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’i ve güllerini bulma zamanıydı.

Hiç vakit kaybetmedin, hiç durmadın.

“Mekke, gül şehir, gülbün şehir,

Taşın toprağın gülden şehir,

Mekke, gül şehir gülbün şehir,

Gönlüm sana her dem vurgun şehir.”

Mekke’ye, gül kokulu gül şehrine geldiğinde, burada sana ‘bir deli ya da sihirbaz biri var’ demişlerdi.

O’nun nerede olduğunu sorduğunda, bulunduğu yeri gösterdiler, ardından da acımasızca dövdüler seni Ya Ebâ Zer!

Onlara sözünü geçirememiştin. Vazgeçmediler, acımadılar.

Üzerine kemik ve taş parçaları attılar.

Her yerin kanıyordu, her yerin ağrıyordu.

Evde otuz gün boyunca hiç kimseye görünmeden saklandın.

Otuz gün boyunca zezem ve hurmadan başka bir şey yemedin.

...

Mekke'de kimseyi tanıımıyordun.

Kimse de Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) anlamıyordu.

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ve yeni Müslüman olanlara şiddetli düşmanlık besliyorlardı.

Ashabı, Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) saklıyordu. Yerini kimseye söylemiyorlardı.

Gittin, Kâbe'nin yanına oturdun.

Bekledin, bekledin, bekledin...

Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) bekledin,

Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) bekledin,

Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) bekledin,

Habibullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) bekledin...

Bir sen değil, kâinat beklemişti yıllarca,

Bir sen değil, âlemler beklemişti asırlarca,

Bir sen değil, herkes beklemişti susamışçasına...

Akşamüstü bir sokak köşesine çekilmiştin.

Hz. Ali fark etti seni, aslında fark ettirildi...

"Gel dedi, sen bir garip adamsın. Misafir edeyim seni."

Ne O (radiyallahu anh), bir şey sordu, ne de sen hâlini arz ettin.

Sabah olunca tekrar Kâbe'ye gittin, belki bir ipucu yakalar, Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) bulurum diye.

Üç gün üç gece devam etti bu hâlin.

Aradın, sordun, soruşturdun ve akşam olunca bir şey bulamadan bir köşeye çekildin.

Üçüncü gün Hz. Ali yine geldi, yine aldı götürdü misafir etti seni.

Üçüncü gün, “Nereden geliyor, ne arıyorsun?” dedi.

“Eğer” dedin. “Eğer bana, doğru söyleyeceğine söz verirsen söylerim.”

Hz. Ali’den daha doğru kim vardı ki?

Hz. Ali’den daha mert, daha cesur kim vardı ki?

Hz. Ali, Allah’ın aslanı, Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) damadı.

Hz. Ali, yiğitler yiğidi, gözü pek, gönlü yüksek delikanlı.

“Söyle!” dedi. “Anlat derdini. Kimseye açmam hâlini.”

“Ben” dedin...

“İşittim ki burada Peygamber çıkmış. Ben Peygamberi arıyorum. Onunla görüşmek ve ona kavuşmak için geldim buraya.”

Hz. Ali gülümsedi.

Hz. Ali şükretti.

“Gel!” dedi...

“Gel, doğru yere geldin. Seni O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) götürüyüm.”

Kısacık yollar uzadı. Zaman bir türlü geçmek bilmedi.

Mekke’nin sokak araları sanki çoğaldı.

Nihayet Hz. Ali bir evden içeri girdi. Ardından da sen.

Kalbin duracak gibi çarpıyordu. Nefesini tuttun ve etrafına baktın.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), namazını yeni bitirmişti.

O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) döndün ve “es-Selamü Aleyk” (Rahmet ve esenlik seni kuşatsın.) dedin.

İslâm'da verilen ilk selamdı bu.

Sen de selamı veren ilk kişi...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sana doğru döndü.

Gözlerinin içi güldü.

“Hoş geldin!” dedi...

“Safalar getirdin”...

“Aleyke's-Selam” diye karşılık verdi.

“Aleyke's-Selam”

Allah'ın rahmeti seni de kuşatsın.

Allah'ın esenliği seni de bürüsün.

Orada şehadet getirdin. Orada Hak yola girdin.

“Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah” dedin.

Oturdun, diz çöktün kâinatın sultanının huzurunda.

Zaten O (sallallahu aleyhi ve sellem), konuşunca herkes susardı. O gülünce her şey güler.

Başlarının üzerinde güvercin varmışçasına dinlerdi herkes onu.

Aman kımıldamayın, aman nefes almayın, sadece dinleyin ve feyz alın.

Ebû Bekir, sıddık, aziz dost, yâr-ı vefadâr ...

Peygamber yoldaşı, sırdaşı, candaşı olmasına rağmen, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda susardı...

Belagat ustasıydı, söz sultanı...

Ama tüm hayatı boyunca Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda yüz cümleden fazla kelime etmemişti.

Dinlemiş ve feyz almıştı.

Sen de sustun ve dinledin.

Can yoldaşın, uğruna baş vereceğin Efendin (sallallahu aleyhi ve sellem), sana nasihatte bulundu.

En güzel söz,

En güzel nasihat...

“Zayıf insanları sev!” dedi önce.

Sonra, “Mal ve nimetçe seviyenin üstündekilere değil, altındakilere bak.”

“Aman!” dedi. “Aman, zor da olsa mutlaka doğruyu söyle. Hakkı söyle.”

Ve “Allah yolunda hiç kimsenin kınamasından korkma.”

“Baş üzere!” dedin.

“Emrin, sözün, başım üzere.

Anam babam sana kurban olsun. Başım sana feda olsun.”

...

Ebû Bekir, sıddık, aziz dost, yâr-ı vefadâr elinden tuttu senin.

Mübarek olsun. Kutlu olsun.

“Cahiliye döneminde de ibadet eder miydin?” diye sordu.

“Evet!” dedin.

“Evet! Güneşin harareti beni yakıncaya kadar ibadet ederdim.”

“Peki,” dedi Ebû Bekir,

“Nereye yönelirdin?”

“Allah’ın yönelttiği yere yönelirdim.” dedin. “Ta ki Müslüman oluncaya kadar.”

...

Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında kaldın bir müddet.

Sana İslâm’ı öğretti.

Kur’ân okudun, dua ettin.

İçin içine sığmıyordu.

Bir zamanlar Gıfâr kabilesinin gözü pek, yiğit, atılgan delikanlısıydın.

Hiçbir şeyden korkmaz, hiç kimseden çekinmezdin.

“Ya Resûlallah! (sallallahu aleyhi ve sellem)” dedin.

“Ya Resûlallah! (sallallahu aleyhi ve sellem) Ben dinimi açıkça haykırmak istiyorum.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Ama ben senin öldürülmeden çekinirim.” dedi.

Gönlü razı olmadı, dili rıza vermedi.

“Beni öldürseler de bunu yapacağım!” deyince, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sustu.

Sonra dışarı çıktın. Kureyşlilerin bulunduğu yere vardın.

“Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) O’nun elçisi olduğuna şahadet ederim.” diye bağırdın.

Bir an ne olduğunu anlayamadı Kureyşliler.

Şaşkın şaşkın baktılar sana.

Kimdin, nereden gelmiştin? Bilemediler.

Ama yine acımadılar.

O kapkara bakışlarındaki kinlerini kustular.

Seni, vücudundaki etler çürüyünceye kadar dövdüler.

Bayılmıştın. Artık acıyı hissetmiyordun.

Öldü sandılar ve bıraktılar vurmaya.

Bir müddet sonra Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldin. Perişan durumdaydın.

Efendimiz seni görünce kızdı.

“Seni bundan alıkoymamış mıydım?” dedi.

“Seni bundan men etmemiş miydim?”

Evet, men etmişti.

İtaatsizlik değildi seninki,

Söz dinlememe, asla!

Sadece; “Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem), yapmam gereken bir şey olarak içime yerleşmişti. Ben de yaptım.” dedin.

Hz. Peygamber ayağa kalktı, sen de kalktın.

“Haydi!” dedi. “Şimdi git kendi kavmine katıl. Benim

ortaya çıktığım (daveti açıktan yaptığım) haberini duyunca, bana gel.”

...

Sen Ebû Zer el-Gifârî...

Sen Allah dostu,

Sen Peygamber âşığı...

Sen hayatının her anında âhireti dünyaya tercih eden kutlu sahabi...

Abdullah b. Hıraş bir gün seni, deve katranlamada kullanılan bir örtüye bürünmüş olarak, siyah bir şemsiye altında, iri ve siyah bir kadınla beraber, sarı çiçekli, dikenli bitkiler üzerinde otururken görmüştü.

O sırada birisi sana şöyle seslendi: “Sen hiç çocuk bırakmayacak bir adamsın.”

“Olsun,” dedin. Ne önemi var ki?

“Çocuklarımı Dâr-ı Fenâ’ da (dünyada) alıp, Dâr-ı Bekâ’ da çoğaltan ve toplayan Allah’a hamdolsun.”

“Peki,” dediler.

“Şu altındakinden daha yumuşak bir kilim bulamaz mıydın?”

Altında dikenli bitkilerden başka bir şey yoktu ki!

Sen dünya malını dünyaya bırakmış, hayatının her anında, âhireti dünyaya tercih etmiştin.

“Allah’ım! Sen bağışla!” dedin...

“Allah’ım! Sen bağışla! Göze batan nimetlerini benden al!”

Senin bu mütevazı yaşamın ne güzeldi,

Başkalarının gösterişi ne kötü.

Bir ara Şam valisi Habib b. Mesleme, sana üç yüz dinar göndererek;

“Alsin, bununla ihtiyacını gidersin!” demişti de,

Sen bu parayı getirene; “Bu keseyi ona geri götür.” demiştin ve;

“Allah’a bizden daha çok güvenen ve azla yetinen birini görmüş mü o? Bizim sadece altına girdiğimiz bir çar dağımız, geçimimizi sağladığımız birkaç koyunumuz ve bir azatlı cariyemiz var. O da bize sadece hizmet etmek için verildi. Ben daha fazla bir şey istemiyorum. Allah’tan korkuyorum.” diye sözlerini bitirmiş, üç yüz dinarı gelen elçiy-le geri göndermiştin.

Sen kıyamet gününde Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) en yakın oturanım demiştin.

Zira O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem), “Kıyamette bana en yakın oturanınız, dünyadan ayrılırken benim bıraktığım gibi (bozulmamış ve dünya ile kirlenmemiş) olarak göçendir.” dediğini duymuştun.

Sen hiç dünyaya sarılmadın,

Sen hiç mala tamah etmedin...

“Benim için yerin altı, üstünden daha hayırlıdır, benim için fakirlik zenginlikten daha iyidir.” diyordun her an.

Hayırlı olsun!

Kutlu olsun!

Mübarek olsun!

...

Mescide girmiştin,

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), tek başına oturuyordu. Sen de gittin yanı başına oturdun, O Kutlular Kutlusunun.

Sana doğru döndü ve tebessüm buyurdu.

“Ya Ebâ Zer!” dedi.

“Ya Ebâ Zer! Mescitlere de selam verilir. Bu selam, iki rekât namaz kılmaktır. Haydi, kalk ve kıl!”

Kalktın ve iki rekât namaz kıldın. Sonra tekrar yerine oturdun.

Sonra sohbet ettiniz Gönüller Sultanı’yla (sallallahu aleyhi ve sellem):

“Yâ Resûlallah! Sen bana namazı emrettin. Namaz nedir?” diye sordun.

“Az veya çok olsun, yapılan en hayırlı farzdır.” dedi Efendimiz.

Sen;

“Yâ Resûlallah! En güzel iş nedir?” diye sordun.

O (sallallahu aleyhi ve sellem); “Allah’a iman etmek, O’nun yolunda savaşmak ve çalışmak.” dedi.

“En kâmil mümin kimdir?” dedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “En güzel huylu olanıdır.” dedi.

Sen; “En Müslüman kul kimdir?” diye sordun;

“İnsanların, elinden ve dilinden emin olduğu, zarar vermekten uzak olan kuldür.” dedi.

Sen; “En hayırlı hicret hangisidir?” dedin. O (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Günahları terk etmektir.” dedi.

“En güzel namaz hangisidir?” diye sordun.

“Duası en uzun olandır.” dedi.

“En iyi oruç hangisidir?” dedin. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Farz olan oruçtur. Allah indinde kat kat mükâfatı vardır.” dedi.

“En güzel cihat hangisidir?” dedin.

“Atı ve kendisi yaralanan, kanı dökülen adamın cihadıdır.” dedi.

“En iyi sadaka hangisidir?” diye sordun.

“Az da olsa fakiri gerçekten sevindiren sadakadır.” dedi.

“En büyük âyet hangisidir?” dedin.

“Âyetü'l-Kürsî” dedi.

“Peygamberlerin sayısı nedir?” dedin.

“124 bindir” dedi.

“Kaç tanesi Resûl'dür (kitap, yani şariat getiren)?” dedin.

“Üç yüz on üç tanesi Resûl'dür.” dedi.

“İlk Peygamber hangisidir?” dedin.

“Hz. Âdem'dir. Allah, onu kendi eliyle yarattı. Ruhundan üfledi ve onu düzgün ve tam bir insan suretine koydu.” dedi.

“Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Kaç kitap indi?” dedin.

“Yüz dört kitap indi. Şit’e (aleyhisselâm) elli sayfa, Nuh’a (aleyhisselâm) otuz sayfa, İbrahim’e (aleyhisselâm) on sayfa, Musa’ya (aleyhisselâm) Tevrat’tan önce on sayfa... Sonra da Tevrat, İncil, Zebur ve Kur’ân indirildi.” dedi.

İbrahim’in (aleyhisselâm) sayfaları ne hakkındaydı?” diye sordun.

“Hepsi örnekler ve öğütlerle doluydu. Mesela; ‘Ey mağrur ve zalim kral, ben seni, dünyayı birbirine katasın diye göndermedim. Mazlumun çağrısını duyusun diye gönderdim. Zira ben, kâfir de olsa mazlumu duymazlıktan gelemem.’ gibi âyetler vardı. Ayrıca bu sayfalarda ibretler de vardı:

‘Akıllı bir adam zamanını iyi kullanması gerekir. Vaktinin bir bölümünü; Allah’a yalvarmaya adanmalı, bir bölümünü; yaptıklarını muhasebe etmek için ayırmalı, diğer bir bölümünü; Allah’ın yarattıklarını düşünerek geçirmeli, bir bölümünü de, ihtiyacını gidermek için ayarlamalıdır. Akıllı bir adamın, zamanını iyi kullanması, dilini koruması ve düşünerek hareket etmesi gerekir.’” dedi.

“Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Musa’nın (aleyhisselâm) kitabında nelerden bahsediliyordu?” dedin.

“Hepsi öğüt ve derstir. Mesela: ‘Ölüme kesinlikle inanan bir insan nasıl şımarabiliyor? Hayret ediyorum. Cehenneme inanan biri nasıl gülebiliyor? Dünyayı görüp de, orada huzur bulan bunu nasıl başarabiliyor? Yarın sorguya çekileceğini bildiği hâlde nasıl doğru yola girmiyor?’” dedi.

“Bana öğüt ver Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin.

“Takvaya sarıl, takva her işin başıdır.” dedi.

“Başka ne yapayım?” dedin.

“Kur’ân oku! Kur’ân, yeryüzünde ışığın, gökte ise koruyucun ve seni unutmayan dostun olur.” dedi.

“Daha başka ne yapayım?” dedin.

“Çok gülme. Çok gülmek kalbi öldürür. Yüzünden nuru silip atar.” dedi.

“Daha başka ne yapayım?” dedin.

Cihat et! Ümmetimin rahbaniyeti (Uzun ve zor ibadet. İnzivaya çekilerek yapılan, dünyaya değer vermeme anlamını taşıyan, önceki dinlerin mensuplarınca sürdürülen sert ve zor hallerdir.) cihattır.” dedi.

“Daha başka?” dedin.

“Nimet bakımından senden altta olana bak! Üsttekine bakma! Böyle yapman, Allah’ın nimetinin değerini bilmen açısından daha iyidir.” dedi.

“Daha başka?” dedin.

“Yakınlarını ziyaret et.” dedi.

“Daha başka?” dedin.

“Doğruya sarıl. Zor da olsa!” dedi.

Resûlullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) ve sohbetine doymuyordun. Hep daha, daha, daha... diyordun.

“Daha başka?” dedin tekrar.

“Kendini göremeyip, insanların kusurunu araştırman en büyük ayıptır.” dedi ve elini göğsüne vurarak şöyle dedi:

“Ya Ebâ Zer! Tedbir gibi akıllılık, azla yetinmek gibi verâ, güzel huy gibi haslet ve değer yoktur.”

“Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! İbrahim ve Musa'nın sayfalarında bulunup da sana da nazil olan bir âyet var mı?” diye sordun.

“Evet!” dedi ve Mü'minûn sûresini sonuna kadar okudu.

Sen Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) sohbet arkadaşydın.

Sen can yoldaşı, cennet dostuydun.

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem), esaslar ve ayrıntılarla ilgili aklına takılan her bir şeyi sorardın.

Ve dinlediğin her şeyi aklında tutardın.

...

Ömrünün son demlerinde Rebeze'ye gitmiştin.

Maddî anlamda çok sıkıntı çekiyordun.

Evin harap olmuş, üzerinde elbise kalmamıştı.

Üstüne üstelik bir de hastalık yakalamıştı seni.

Etrafındakiler telaşlanıyor ama sen gülümsüyordun.

Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) kavuşmanın habercisidir bu hastalık, diyordun.

Sevgiliye kavuşmanın müjdecisidir.

Hanımın sana elbise arıyor ve bulamayınca da ağlıyordu.

“Neden ağlıyorsun?” dedin. “Bana elbise değil, kefen lâzım.”

Hastaydın.

Cennet kokuları sarmıştı etrafını.

Başını doğrulttun ve Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem), bir hadisini okudun:

“Sizden biri, ıssız bir çölde ölür ve ona bir grup mümin rastlar.” Sonra hanımına doğru döndün ve; “O adam benim!” dedin.

“Zira Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem), bu sözünü dinleyen herkes, kendi kasabasında, cemaati içinde öldü. Geriye tek ben kaldım. Yalan söylemiyorum. Yola bak!”

Hanımın ihtimal vermedi ama yine de yola baktı.

Yolda bir toz bulutu belirdi.

Küçük bir kafile geldi. Hanımının yanında durdu.

“Ne var burada? Sana ne oluyor? Ne istiyorsun?” dediler.

Hanımın onlara; “Burada Müslüman bir adam ölüyor, onu kefenler misiniz?” diye sordu.

“İsmi ne?” dediler.

“Ebû Zer!” dedi. “Ebû Zer el-Gıfârî,”

“Gıfâr kabilesinin gözü pek, yiğit, atılgan delikanlısı...”

Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem), onun için; “Gök kubbenin altında ve yeryüzünün üstünde Ebû Zer'den daha doğru sözlü kimse yoktur!” dediği Allah dostu.

“Ebû Zer el-Gıfârî!” dedi.

“Cahiliye döneminde dahi, ibadet eden ve putları sevmeyen sahabi.”

Bu sırada sen girdin söze ey yiğit Sahabi!

Gelen kafileye döndün ve; “Müjdeler olsun size. Ben Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bahsettiği adamım.” dedin.

Sonra şöyle devam ettin; “İşitiyorsunuz değil mi? Eğer benim ya da hanımımın bir giysisi olsaydı, onu kefen yapardık. Sizden vali, vezir, hükümet görevlisi ya da devletin posta görevlisi varsa sakın ha beni kefenlemesin.”

İçlerinde bir genç vardı.

Ne vali, ne hükümet görevlisiydi.

“Ey Amca!” dedi.

“Ey Amca! Ben senin istediğin gibi biriyim. Seni üzerimdeki bu ridâ ile kefenleyeyim. Bunları anneciğim kendi yününden eğirmiş ve örmüştür.”

“Sen ...” diyebildin...

“Evet, sen kefenle beni.”

...

Rebeze çölünde bir başına ölen yiğit,

Rebeze çölünde Allah’a ve Resûlü’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) koşan yiğit.

Kefenini bir gençten alan yiğit.

Sen, Suffe Ehli’ndendin...

Hayatta iken de mütevazı yaşadın, ölümün de mütevazıydı.

Akşam olunca Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kapısına gelirdiniz.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), orada bulunanlara em-

reder, herkes bir Suffeli'yi yanına alarak evine götürüp doyururdu.

Geriye kalan on civarında Suffeli ise Peygamber'le (sallallahu aleyhi ve sellem) beraber yemek yedi. Yemek bittikten sonra Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), size; "Hadi gidin mescitte uyuyun!" derdi.

Siz gider mescitte uyurdunuz.

Gündüz ve geceniz Allah ve Resûlü'yle (sallallahu aleyhi ve sellem) dopdoluydu.

Siz kendinizi Allah'a bırakmış, aşka teslim olmuşunuz.

Siz her biriniz birer yıldızdınız, semanın farklı yerlerinde ışıldayan.

Siz bizim rehberimiz, Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) can yoldasıydınız...

Vefatın kutlu olsun ya Ebâ Zer!

Vuslatın kutlu olsun...

ARILARIN KORUDUĞU ADAM

Dua;

Bir çağrı...

Dua;

Bir yakarış...

Dua;

Bir yöneliş...

Dua;

Bir sığınış...

Ve Hakk'a iltica

Dua;

Bir ümit...

Dua;

Endişeden d ur olmak...

Dua;

“Kapı kullarından miskince bir beyan...”

“Ey Rab, varlığın evvelden evvel,
Nezinde bu mananın adı ‘ezel’...
Yok nihayetin, olmaz sana hitam,
Halk eden Sensin, Seninledir devam...
Tekmil varlık, nezdindeki bir nurdan,
‘Ol’ dedin, oldu bir ışık billurdan.

...

...

Doğsun ey Rab beklediğimiz felah,
Ve dinsin artık her türlü ah u vah!
Gelsin o nureşşan günlerden haber,
El açıp inlediğimiz bir seher...
Arza ne hacet, hâlimiz âyandır,
Nur bekliyoruz bir hayli zamandır...” (M. F. Gülen)

Ve senin duan...

Açtın ellerini semaya,
Gözlerin buğulu, gönlünde huzur,
“Ey Allah’ım!” dedin;

“Ey Allah’ım! Peygamberini durumumuzdan haberdar et.”

“Ey Allah’ım! Ben bugüne kadar senin dinini hıfzettim (sakladım). Senden bu günün sonunda benim vücudumu koruyup hıfzetmeni diliyorum.”

...

Âlim ve edip zat!

Ensar’ın gözbebeği, Peygamberin has okçusu...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Bedir gazasının gece-

sinde ashabına, nasıl harp edileceğini, harpte hangi usulü takip edeceklerini sordu.

Yayını ve okunu aldın eline ey Âsım b. Sabit!

“Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin...

“Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Kureyş kavmi bize, iki yüz zira (100 m) veya daha çok yaklaştıkları zaman yayla okları kullanırız. Kureyşliler bize ve onlara taş yetiyecek kadar yakınımıza geldikleri zaman taşla mücadele ederiz, taşlarız. Kureyşliler bize ve onlara mızrak yetiyecek kadar yakınımıza geldikleri zaman kırılıp, parçalanıncaya kadar mızrakla mücadele ederiz. Kırılınca mızrağı bırakırız.” ...

Sonra durdun...

Efendimiz'e ve ashabına baktın,

Kılıcını alıp kuşandın ve “Kılıçlarımızı sıyırır ve çarpışmağa tutuşuruz.” diye haykırdın.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), senin bu fikrini beğendi ey Âsım!

“Harbin icabı budur!” dedi.

“Bu tarzda çarpışılması lâzımdır. Çarpışan ve vuruşan, Âsım gibi çarpışsın.”

Ve Bedir!

Ebû Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin, Hamza'nın ve tüm sahabîlerin melekleştiği,

Meleklerin sahabîleştiği Bedir.

İsrafil'le Mikail'in yanlarına aldıkları biner melekle yardıma koştuğu,

Önde Cebrail'in 'Allah Allah' diye vuruştığı Bedir!

Sen Bedir’de kahramanca çarpışmış, Peygamber ve din düşmanı Ukbe b. Ebî Muayt’ın kellesini almıştın.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ukbe için; “Vallahi; Allah’ı, Resûlünü ve Kitabı inkâr eden, Peygamberini işkenceden işkenceye uğratan senden daha kötü bir adam bilmiyorum. Allah’a hamd ederim ki, senin ölümünden dolayı gözümü aydınlattı.” demişti.

...

Uhut’ta da Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından hiç ayrılmadın. Herkesin dönüp kaçtığı o gün Peygamberimizin yanında kaldın.

O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) sadakatini bir kez daha tes-cilledin.

Kahramanca savaştın, kahramanca vuruştun.

Allah düşmanlarına haddini bildirdin.

Müşrik sancaktarlarından Müsafi b. Talha ile kardeşi Haris b. Talha, senin okların önünde can verdiler.

Uhut’ta öyle bir kahramanlık gösterdin ki, Allah düşmanları senin başına ödül koydular.

Anaları yemin etti.

Selafe bt. Sa’d, “Asım’ın başını getirene yüz deve vereceğim.” dedi.

Ve; “O’nun kafatasından şarap içeceğim.”

“Ölüm hak, hayatsa boştur!”

Düşman her yerde düşmandır.

Pusu kalleşçe bir iştir.

Tuzaklar yüreksizlerin işidir,

Lihyan oğulları pusu kurmuştu.

Lihyan oğulları Adal ve Kare kabilelerine giderek, kalleşçe planlarını gerçekleştiriyorlardı.

“Bize,” dediler,

“Zekâtlarımızı teslim almak ve bize İslâm’ı öğretmek için, Peygamber, birilerini göndersin.”

Onlar da aracı oldular ve Peygamber’e gittiler.

Ama asıl maksatları başkaydı.

Gözlerini kin ve nefret bürümüş kalleş ruhlu insanların niyeti başkaydı.

Bedir’de, Uhut’ta öldürülen akrabalarının intikamını almak istiyorlardı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Uhut’tan sonra Kureyş müşriklerinin ne yaptıklarını merak ediyordu.

Yeni bir saldırı hazırlığı var mıydı?

Varsa tedbir almak gerekti.

Bir birlik hazırladı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Mekke’ye çıkmak üzere,

Bir birlik hazırladı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), istihbarat edinmek üzere.

Başlarında sen vardın ey Asım, en önde sen...

Mersed bin Ebi Mersed vardı bir yanında,

Diğer yanında Halid bin Bukeyr,

Abdullah bin Tarık vardı ve Habib bin Adiy,

Muattib bin Ubeyd vardı emrinde ve Zeyd bin Desinne...

Ve ismini bilemediğimiz birkaç kahraman sahabi daha...

Reci suyu yakınlarında ihanet baş gösterdi.

Kurulan pusu çıktı ortaya ve Lihyan oğullarından yüz kadar okçu ile bir o kadar müşrik sardılar etrafınızı.

Kılıçlar kınında durmamalıydı,

Kılıçlar çıkmalıydı Allah için, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) için.

“Durun!” dediler, “Durun!”

“Eğer yanımıza gelerseniz hiçbirinizi öldürmeyeceğiz. Kesin söz veriyoruz. Sizi öldürmek istemiyoruz. Fakat size karşı Mekkelilerden fidye almak istiyoruz.”

“Hayır!” dediniz hep beraber...

“Hayır! Hiçbir zaman müşriklerin ne sözlerini ne de akidlerini kabul ederiz.”

Zaten sözlerinden dönmek onların en belirgin vasfıydı,

Ve sen aldın sözü ey Asım; “Ben hiçbir zaman müşriklere el sürmemeye ve himayelerini kabul etmemeye yemin ettim. Sözüm vardır. Vallahi kâfirlerin himayelerine ve sözlerine kanarak aşağı inmem ve kâfirlere teslim olmam.”

Ve açtın ellerini semaya,

Gözlerin buğulu, gönlünde huzur,

“Ey Allah’ım!” dedin;

“Ey Allah’ım! Peygamberini durumumuzdan haberdar et.”

“Ey Allah’ım! Ben bugüne kadar senin dinini hıfzettim (korudum). Senden bu günün sonunda benim vücudumu koruyup hıfzetmeni diliyorum.”

Ve kılıçları çektiniz.

Müşriklere teslim olmaksansa ölüm daha şerefliydi.

Çünkü siz zilletle yaşamaktansa, izzetle ölmeyi tercih ederiniz.

Bundan dolaydır ki; “La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah” demiştiniz,

Kılıçlar bir kere çekilmişse bir daha girmemeliydi kınına.

Allah Allah nidaları dağları inletti.

On sahabî, iki yüz müşrike karşı vuruştu.

Bir yandan kılıç sallıyor, bir yandan şöyle bağırıyordun;

“Benim gibi soylu ve cesur silahşorlar için

Bu sıkıntı nedir ki?

Ancak sizinle savaşamazsam ağlar anam benim.

Ölüm hak, hayat ise boştur...

Allah'ın dilediği gelir başa,

İnsan ise, kadere gider koşa koşa.”

Ve sen kaderini yaşıyordun orada...

...

Sülafe, yemin etmişti,

Eğer seni ele geçirirse kafatasından şarap içecekti.

Ve sen şehit olmuştun.

O gün orada bulunan on sahabîden yedisi şehit olmuştu.

Sülafe, başını istiyordu,

Müşrikler yaklaşmak istediler sana, ellerinde kılıç gözle-
rinde kan.

Dua;

Bir çağrı...

Dua;

Bir yakarış...

Dua;

Bir yöneliş...

Dua;

Bir sığınış

Ve Hakk'a iltica...

Sen; "Allah'ım!" demiştin...

"Ey Allah'ım! Ben bu güne kadar senin dinini hıfzettim (korudum). Senden bugünün sonunda benim vücudumu koruyup hıfzetmeni diliyorum."

Ve Yüce Allah, duanı kabul etti.

Senin sadakatin ötelere tasdik olunuyordu.

Senden sonrakilere, ölümün ders veriyordu.

Müşrikler yaklaşamadılar vücuduna.

Önce bir arı sürüsü gönderdi Yüce Mevlâ,

Sonra bir sel...

Aldı götürdü senin mübarek vücudunu bilinmeyen yerlere.

Ne Sülafe ne bir başkası dokunamadı senin vücuduna.

Sen sağlığında müşriklerden nasıl korunduysan, Allah da seni korudu vefatında müşriklerden...

Sen arıların koruduğu kahraman,

Sen sellerin meçhule götürdüğü sahabi...

MELEKLERİN YIKADIĞI ŞEHİT

Müslüman olmadan önce inzivaya çekilmiştin.

Etrafındaki serkeşlikler seni rahatsız ediyordu.

Yalnız kalmak, kendi hâlinde ibadet etmek hoşuna gidiyordu.

Henüz Müslüman değildin ama Allah'ın birliğine inanıyordun.

Hanif dinindeydin.

Baban Ebû Âmir, bu durumuna kızıyor, seni atalarının dinine girmeye zorluyordu.

Hiçbir işe yaramayan putları Tanrı ilan etmişlerdi.

Ama onlar taş'dı.

Onlar kendilerini dahi korumaktan aciz, sıradan, alelâde birer taş parçasıydı.

Taş ve tahta parçalarına ilah nazarıyla bakmak ve onlardan medet ummak sana göre değildi.

Bu yüzden babanla aran açıldı.

İman etmeni bir türlü hazmedemiyordu.

Hatta düşmanlığını o derece ilan etmişti ki, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'ye teşrif edince, baban Medine'den ayrılmış, sırf O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) düşmanlık yapabilmek için Mekke'ye, müşriklerle bir olmaya gitmişti.

Hem bugününü hem geleceğini karartıyordu.

Hem dünyasını hem ukbasını kaybediyordu.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) davetini hemen kabul ettin.

Gönlün, gözün, dilin nurlandı.

Huzur buldun, can buldun, canan buldun.

Bedir gazasından bir müddet sonra Abdullah b. Übey'in Müslüman olan kızı Cemile ile nikâh kıymıştın.

Cemile'nin güzelliği hayatına güzellik katacaktı.

Nikâhtan bir hafta sonra ise düğün yapacaktınız.

Ertesi gün de Uhut'ta Kureyş müşriklerine hadleri bildirilecekti.

Uhut'ta, elmas ile kömür tefrik edilecekti,

Allah Allah nidaları yükselecekti semaya.

Uhut'ta can verilecek can alınacaktı.

Uhut'ta yiğitler meydan okuyacak, sevgililer kurban verilecekti.

Uhut'tan uçulacaktı cennet yamaçlarına.

Düğün günü akşamını Medine'de, hanımının yanında

geçirmek için izin istemiştin, Kutlular Kutlusu, Ahmed-i Mahmud-u Muhammed Mustafa'dan (sallallahu aleyhi ve sellem).

Rahmet Peygamberi, tebessüm buyurdu ve müsaade etti.

Medine'ye geldin ve hanımın Cemile ile (r. anhâ) o gece beraber kaldın.

...

Uhut!

Bir kutlu duruş!

Uhut!

İslâm'a gönülden vuruluş...

Durmak zamanı değildi.

Gönüller heyecandan titriyordu.

Kalpler yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Bir telaş sarmıştı ashabı,

Uhut'a gidilecek, ya şehit olunacak, ya gazi!

...

Uhut'a gidildiği günün sabahı Cemile, orada bulunan kavmin seçkinlerinden dört kişi çağırırdı ve;

“Biz,” dedi...

“Biz Hanzala ile evlendik. Eğer çocuk olursa Hanzala'nın çocuğudur. Şahit olun!”

‘Ne gerek vardı buna?’

‘Niçin bunu söylüyordu?’

Zaten nikâhınız kıyılmıştı.

Ve Hanzala dönmecek miydi?

“Rüyamda...” dedi, Cemile,

“Rüyamda sema'nın açıldığını ve Hanzala içeri girdikten sonra kapandığını gördüm.”

...

Uhut günü Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), harp için safları düzenliyordu.

Uhut günü Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), mücahitlerin başını okşuyordu.

Kan ter içinde yetiştin orduya.

Kan ter içinde karıştın İslâm ordusuna.

Şehadet arzusuyla salladın kılıcını düşmana,

Şehadet arzusuyla yandın tutuştun gün boyunca.

Ok attın, kılıç salladın.

Bir ara müşrikler dağılıp kaçmaya başladılar.

Ebû Süfyan'ı gördün karşında, can havliyle kaçarken.

Atının bacaklarını uçurdun kılıcınla bir vuruşta.

Ebû Süfyan yuvarlandı savaş meydanının ortasına.

Korkudan tir tir titrerken karşında, birden can havliyle bağırdı arkadaşlarına.

“Ey Kureyş! Ben Ebû Süfyan'ım! Hanzala beni öldürecek, yetişin!”

O sırada sana yakın olan Şeddad b. Esved seni sırtından mızrakladı ey Hanzala!

Birkaç darbe sonrasında ise şehadet şerbetini içmiştin.

...

Efendimiz uzaktaydı.

Sen şehit olunca, “Ben,..” dedi “Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem)” etrafındakilere.

“Ben, Hanzala’yı meleklerin gökle yer arasında, gümüş bir tepsi içinde yağmur suyu ile yıkadıklarını gördüm.”

Ebû Useyd Said (radiyallahu anh) koşup sana baktı.

Yerde naşın yatıyor, ama başından yağmur suyu akıyordu.

Koşup Resûlullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) haber verdi.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Cemile’ye bunun sebebini sordurdu.

Cemile, Uhut’a çıkarken senin gusül abdesti alman gerektiğini ama Uhut’a gidenleri kaçırma telaşından aceleyle çıktığın için yıkanmayı unuttuğunu söyledi.

Seni melekler yıkamıştı gökte.

Evs kabilesi seninle iftihar ederdi: “Melekler tarafından yıkanan Hanzala bizdendir.” derdi.

Tüm Müslümanlar seninle iftihar ederdi.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) seninle iftihar ederdi.

SUHEYB-İ RÛMÎ

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki; “Bir kimse Allah’a ve âhiret gününe inanıyorsa, bir ananın evladını sevmesi gibi Süheyb’i sevsin.”

Suheyb-i Rumî... Ebû Yahya...

Bir defasında Hz. Ömer, sana sormuştu:

“Ey Suheyb! Sizde ayıplayacağım bir şey yoktur. Sizi ayıplamak için söylemiyorum. Ama sizde gördüğüm üç haslet var, bunları sormak istiyorum.

Birincisi, Arap olduğunuzu söylüyorsunuz. Fakat konuşmanız, aslen Arap olanların konuşmalarına benzemiyor.

İkincisi, oğlunuzun ismi Hamza olduğu hâlde, bir Peygamberin ismi ile (Ebû Yahya) künyeleniyorsunuz.

Üçüncüsü ise; malınızı çokça harcıyorsunuz.”

Mü’minlerin Emiri’ne baktın ve gülümsedin.

Sen aslında Arap’tın.

Babanın vazifesi gereği bulunduğu Basra'da Übülle denen yerde doğmuştun.

Übülle, fevkalade güzel, bağlık-bahçelik bir yerdi.

Her günün neşe ve güzellik içinde geçiyordu.

Ama bir gün Bizanslıların baskını sonucu henüz çocuk yaşta esir düştün.

Ailenin seni aramaları bir sonuç vermemiştii.

Onlar senin için ağladı, yandı, tutuştular.

Sen onlar için ağladın, yandın, tutuştun.

Hasret, yürekte büyüdü, lâkin ayrılığa çare olmadı.

Uzun müddet Bizanslıların elinde büyüdü.

Rumcayı Arapçadan daha güzel konuşuyordun.

Köle olarak satıldığında ise Mekke'de Abdullah b. Cüd'ân'ın eline düşmüştün.

Abdullah b. Cüd'ân daha sonra seni azat etti.

Artık hürdün.

Kendi işini kendin yapıyor, diğer Mekkelilerin sahip olduğu her türlü hakka sahip oluyordun.

Sen artık köle Suheyb değil,

Suheyb-i Rumî'ydin...

Bu hadiseler cereyan ettiğinde henüz İslâmiyet açıklanmamıştı.

Bir müddet sonra Kâbe'nin batısında, Safa ile Merve arasında, Safa tepesinin eteklerinde, yüksekçe bir yerde bir akşamüstü Ammar b. Yasir ile karşılaştın.

Nurdan, ışıktan bir evin önünde.

İlk 'Işık Ev'in,

Işık süvarilerinin ilk kışlasının,

Hak erlerinin halvethanesinin,

Kutsilerin varidat iklimlerinin.

İlk 'Işık Ev'in, Erkam b. Ebi'l-Erkam'ın evinin önünde.

Ammar b. Yasir sana; "Burada ne arıyorsun?" diye sorunca, sen de aynı soruyla karşılık vermiştin.

"Sen ne arıyorsun?"

"Ben," dedi, Ammar b. Yaser; "Ben içeri gireceğim ve Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sözlerini dinleyip bildirdiği dine gireceğim."

Sen de aynı niyetle gelmiştin.

Niyetler halis olunca yollar O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) çıkıyordu.

Kalpler bir olunca yollar 'Işık Ev'de kesişiyordu.

Beraber içeri girdiniz ve "La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah." deme bahtiyarlığına erdiniz.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) seni çok severdi.

Sen henüz Müslüman olmadan önce de sana iltifatlar ederdi.

Müşrikler ise İslâmiyet'in ilk yıllarında daha çok akrabası olmayanlara eziyet ederlerdi.

Mekke'de senin de hiç akraban yoktu.

Ve en çok işkence görenler, eziyet çekenler arasındaydın.

...

Mekke’de ticaretle uğraşmış ve kendi gayretleriyle mal varlığını artırmıştın.

Müşriklerin baskıları dayanılmaz hâle gelince gül şehirden, Mekke’den ayrılıp Medine’ye hicret edecektin.

Bu haberi alan müşrikler yolunu kestiler.

“Sen Mekke’ye fakir olarak geldin. Çok mal ve servete kavuştun. Şimdi hem kendin gideceksin, hem de bunca malı götüreceksin. Buna izin vermeyiz.” dediler.

Durdun ve kükredin; ”Ey Müşrikler! Beni iyi tanırırsınız ki, çok iyi ok atarım. Eğer üzerime gelerseniz, ok çantamdaki okların hepsini size yöneltirim ve sonra kılıcımı çekerim. Bunlar elimde buldukça bana bir şey yapamazsınız.”

Ama sen vakit kaybetmemeliydin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni bekliyordu.

Medine seni bekliyordu.

“Durun!” dedin...

“Durun! Eğer bu elimde bulunanları ve Mekke’deki mallarımı size verirsem önümden çekilir misiniz?”

Ve neyin var neyin yok, verdin.

Medine’ye bir an önce gitmeyi muradın.

Her şey O’na feda olsun,

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) bekletilmemeliydi.

Yolda çekilen eziyetler, sıkıntılar...

Açlık ve susuzluk...

Çile ve ıstırap...

Tüm bunların ne ehemmiyeti var. Sen, hayat kaynağı-na kavuştun ya!

Ne mutlu sana, vuslatın kutlu olsun.

Medine'ye, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna varınca yol boyunca başından geçenleri anlatmıştın.

“Ya Resûlallah!” demiştin:

“Mekke'den Medine'ye hicret etmek için yola çıktığım zaman, müşrikler beni yakaladılar. Onlara bütün servetimi teklif ettim. Onlar da kabul ettiler. Bütün malımı vererek kendimi ve ailemi kurtararak huzuruza geldim.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Suheyb kazandı! Suheyb kazandı!” buyurarak sevinçlerini gösterdiler ve;

“İnsanlardan bir kısmı, Allah Teala'nın rızasını isteyerek, O'na ibadet yolunda canlarını sarf ederler.” (Bakara, 2/207) âyetini okudular.

Sen kazanmıştın ey Suheyb!

Senin alışverişin ne kârlı idi yâ Ebâ Yahya!

Sen kazanmıştın!

Hem Allah (celle celâluhû) hem de Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) seni övmüştü.

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından hiç ayrılmak istemezdin.

Kişi sevdiğiyle beraberdir.

Sen Resûlullah'ı, O (sallallahu aleyhi ve sellem) da seni severdi.

Bir keresinde; “Bir kimse Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsa, bir ananın evladını sevmesi gibi Suheyb'i sevsin.” buyurmuştu.

“Her zaman...” diyordun onurla,

“Her zaman, Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bulunduğu her yerde ben de vardım. O’na biat edilirken oradaydım. Bir seriyeye gönderilirken orada ben de bulunurdum. Peygamberin ilk savaşından son savaşına kadar, ya sağında ya da solunda yer aldım. Ordunun önünde O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) korudum. Düşmanlar kaçarken onları arkasından kovaladım. Peygamber’i (sallallahu aleyhi ve sellem) hiçbir zaman düşmanla baş başa bırakmadım.”

Sen güzel insan, Sana sadakat ne kadar da yakışıyordu,

Seven sevdiğine senin gibi sadık olmalıydı,

Sen can, sen canan...

Sohbetin tatlı, latifelerin ne hoştu.

Bir keresinde Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) de bulunduğu bir mecliste hazır bulunanlara taze hurma ikram edilmişti.

Herkes taze hurmadan yemeye başladı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sana latife ile; “Gözlerinde rahatsızlık var, yine de hurma yiyorsun!” dedi.

Sen de ; “Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem), gözümün birinin yarısı sağlamdır. Onun hakkını yiyorum.” deyince, Efendimiz ve mecliste bulunanlar tebessüm etmişlerdi.

...

Sen cömerttin. Fakirleri doyurup kimsesizleri gözetmeyi ne çok severdin,

Efendimiz'in; "Sizin en hayırlınız fakirleri doyuran ve selamı alıp cevap verendir." sözünü hiç unutmadın.

Suheyb-i Rumî... Ebû Yahya...

Sana bu künyeyi Resûlullah vermişti. Ömer'in sorduğu soruya cevap verdin:

"Bana," diyordun.

"Ebû Yahya künyesini Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) verdi. Aslen Arap'ım. Ama çocukken Rumlar esir almışlar. Ben onların elinde yetiştiğim için onların dilini çok iyi öğrendim. Çok harcamama gelince, evet çok harcıyorum, ama hep Allah yolunda sarf ediyorum."

"Allah yolunda veriyor ve yediriyorum..."

Senin cömertliğin rıyasız, korkusuz ve Allah içindi.

Kutlu olsun ey Suheyb!

Kutlu olsun!

KUTLU GÖÇ

Hicret!

Kutlu göç!

Yüce Mevla (celle celâluhû), Habibi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) hicret için izin vermişti.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), hicret için hazırlık yapmasını buyurunca Ebû Bekir'e,

Sevinçten gözyaşlarını tutamamıştı kutlu dost, Sıddık Ebû Bekir!

Bu şeref herkese nasip olmazdı.

Açtı ellerini Yüce Mevla'ya;

Hamd etti... Hamd etti... Hamd etti...

Âişe validemiz; "O güne kadar, bir kimsenin sevincinden dolayı bu kadar ağladığını görmemiştim." buyurdu.

Ama, Efendimiz buruk ayrılıyordu doğup büyüdüğü Kutlu Belde'den,

Ve yolculuk...

Medine'ye!

Uzun, zor, meşakkatli bir yolculuk...

Müşrikler Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) bulamayınca Mekke'de, şehrin dışında aramaya başladılar.

Tüm kinlerini kustular, her şeylerini döktüler.

"Bulana, öldürene ya da esir edene," çok para, çok mal vaat ettiler.

...

Süraka bin Malik!

İz sürücüsü...

Kureyşin adamlarından biri bir gün sana gelmişti de;

"Ey Süraka! Vallahi ben az önce, sahile doğru giden üç kişilik bir yolcu kafilesi gördüm. Onlar herhâlde Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ile ashabıdır." demişti.

"Yok!" dedin "Onlar değil. O senin gördüğün kişiler falan kimselerdir. Biraz önce geçmişlerdi. Onları biz de gördük."

Maksadın Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) korumak değildi.

Verilecek ödül çok olduğu için kendin almak istiyordun.

Sonra evine gittin.

Hizmetçine, atını ve silahını alıp vadinin arkasında seni beklemesini söyledin.

Ve giderken de kargının ucunu aşağı doğru çevirmiştin, parlamasın diye.

Kimse bilmemeliydi senin Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) izinde bulunduğunu.

Kimse duymamalı, kimse görmemeliydi.

O zamanlarda müşriklerin batıl bir adeti vardı.

Gerçi hangi adetleri batıl değildi ki?

İnançları batıl, yemeleri batıl, içmeleri batıldı.

Bir işe başlamadan önce oklarla fala bakarlardı.

Sen de yanına aldığın çantandan oklarını çıkardın ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile ashabına zarar verip veremeyeceğine baktın.

Oklar zarar veremeyeceğini söylüyordu.

Oklar bile gerçeği biliyor ama sen göremiyordun.

Canın sıkıldı ama vazgeçmedin.

Vaat edilen parayı almalıydın.

Para bir dönem sizin için her şeydi.

Atını koşturdun, koşturdun, koşturdun...

Bir ara atın tökezleyince yere düştün.

“Acaba yanlış mı baktım?” diyerek tekrar fala baktın.

Oklar yine aynı şeyi söylüyordu.

Ne sen ne de bir başkası Kâinatın Sultanı'na zarar veremezsiniz.

İyice yaklaşmıştın.

Allah Resûlü'nün okuduğu Kur'ân'ı duyacak kadar yakındın.

Ama bir o kadar da uzak.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir an bile arkasına bakmadı. Yoluna devam etti.

Ebû Bekir gördü seni. Ebû Bekir telaşlandı.

“Üzülme!” dedi Sultanlar Sultanı!

“Üzülme, Allah bizimle beraberdir!”

Allah birdir, Rahman’dır, Rahim’dır...

Koruyan ve gözeten O’dur!

“Ya Muhammed!” diye bağırdın.

“Ya Muhammed! Seni benden bu gün kim koruyacak?”

“Beni Cebbâr ve Kakhâr olan Allah korur!” diye cevap verdi Sevgililer Sevgilisi!

“Beni Cebbâr ve Kakhâr olan Allah korur!”

O sırada üzerine bindiğin atının iki ayağı dizlerine kadar kuma battı.

Kumdan kurtulup tekrar saldırmaya hamle yapınca, tekrar battı.

Önce bir anlam veremedin buna.

Sonra korktun.

Bu, tesadüf olamazdı.

Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) korunuyordu.

“Ya Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin...

“Ya Muhammed! Dua et kurtulayım. Bundan sonra sana asla zarar vermem. Senin peşine düşenlere de Sen’den hiç bahsetmem.”

Rahmet Peygamberi, Gönüller Sultanı seni affetti.

“Ya Rabbi! Eğer o sözünde doğru ve samimi ise onun atını kurtar.”

Yüce Mevla, duayı kabul buyurdu.

Atının ayakları battığı yerden kurtuldu.

Bir duman yükseldi atın ayaklarının çıktığı yerden.

Bir duman göğe yükseldi.

Bir duman adeta, “Dikkat et!” dedi.

Korku, şaşkınlık ve mutlak gerçek...

“Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah Resûlüdür, O’na zarar verilemez!”

Sonra Rahmet Peygamberi’ne seslendin; “Ya Muhammed! Ben Süraka bin Malik’im, benden asla şüphemiz olmasın. Size söz veriyorum. Bundan sonra beğenmediğiniz hiçbir iş yapmayacağım. Kavmin seni ve arkadaşlarını bulana çok şey vaad etti.” dedin ve Kureyş’te olan biten her şeyi anlattın.

Hatanı affettirmek istiyordun.

Dedin, “Size yol azığı ve develerimi vereyim.”

“Hayır!” dedi Allah Resûlü!

“Ey Süraka! Sen İslâm dinini kabul etmedikçe ben de senin deveni ve sığırını arzu etmem, istemem. Sen, bizi gördüğünü gizli tut, yeter.”

“Yurdunda dur. Hiç kimsenin bize yetişmesine izin verme.”

Yola çıkmadan önce tek amacın Resûlullah’ı (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürüp büyük mükâfatı almaktı.

İçin içine sığmıyor, aslan endamıyla kükrüyordun.

Şimdi ise tam tersi olmuştu.

O eski Süraka gitmiş yerine, mûnis, uysal bir çocuk gelivermişti.

Her şeye Kadir olan Yüce Allah, Habib'ine zarar vermesi için senin kalbini yumuşatmıştı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ebû Bekir'e sordurdu; "Süraka'nın bir isteği var mıdır?"

"Sizinle benim aramda emannâme olacak bir yazı isterim, dedin. İleride lâzım olacak."

...

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'ye giriyordu. Bir yanında Ebû Bekir, Ömer, Ali, Osman... (r. anhum) Diğer yanında on bin sahabî.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'ye giriyordu. Bedir'in, Uhut'un, Hendek'in şehitleri, Ve gök ehlinin tüm neferleriyle...

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'ye giriyordu. Kâinat yaratıldı yaratılalı görülmemiş bir tevazu ile...

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'ye giriyordu. Sen ise Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) koşuyordun. Elinde emannâme, dilinde şهادetle.

"La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah."

Ey Süraka!" diyor Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem).

"Ey Süraka! Kısra'nın bileziklerini kollarında görür gibi oluyorum."

...

Yıllar sonra Ömer devri,

Yıllar sonra gelen mucize.

Yıllar sonra bir gün Kısra'nın ülkesi fethediliyor.

Yılar sonra Kısra'nın bilezikleri ganimet olarak sana düşüyor ey Süraka!

Kollarında ısıldıyor.

Ve gözlerinde yaş.

“Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)!” diyorsun.

“Efendim (sallallahu aleyhi ve sellem)! Yıllar önce demişti.”

“Ey Süraka! Kısra'nın bileziklerini kollarında görür gibi oluyorum.”

Bir kez daha açıyorsun ellerini semaya.

Bir kez daha gönlün gül, dilin gülistan,

Ve bir kez daha dilinde şehadet;

“La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah.”

Ey emannâme sahibi,

Senin için söylenecek nice güzel söz var amma,

Seni methetmeye lisanımın kifayetsizliği ne hazin...

İSTİFÂDE EDİLEN KAYNAKLAR

A. Kurucan, Z. Mercan, *Cennetle Müjdelenen On Sahabi*, İstanbul 2001

Heyet, *Âlemlerin Rabbi'ne Münâcât Antolojisi*, Zaman Kitap, İstanbul 2004

—, *Kâinatın Efendisine Na't Antolojisi*, Zaman Kitap, İst. 2004

Ebû Nuaym el-İsfahani, *Sahabeden Günümüze Allah Dostları, Hilyetü'l-Evliya*, Şule yayınları, İstanbul 2002

Heyet, *Şamil İslâm Ansiklopedisi*

İmam Gazali, *İhya-u Ulumiddin*, Bedir Yayınevi, İstanbul.

İbrahim Canan, *Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi*, Ankara 1988

M. Fethullah Gülen, *Sonsuz Nur*, İstanbul 1994

Muhammed Yusuf Kandehlevi, *Hayatü's Sahabe*, Akçağ Yayınları, Ankara

Salih Suruç, *Kâinatın Efendisi Peygamberimizin Hayatı*, İstanbul, 1998

Suat Yıldırım, *Kur'ân-ı Hakîm ve Açıklamalı Meali*

Türkiye Diyanet Vakfı, *İslâm Ansiklopedisi*, İstanbul 1988

Türkiye Gazetesi, *İslâm Âlimleri Ansiklopedisi*, İhlas Matbaacılık.

Vehbi Yıldız, *Aklın Gözyaşları*, Nil Yayınları, İstanbul 2003

—, *Hidayet Yıldızları*, Nil Yayınları, İzmir, 2002